

Lord

genaamd
De groote



Lister

Raffles
Onbekende.

No. 609

Raffles als Automaat

15 Cent



NIEUWE SERIE.

J. M. G. VORK
MARIALAAN 57
1161 XA ZWANENBURG
TEL 02907 - 5446

Raffles als Automaat.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een geheimzinnig werk.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband

Het tooneel stelt voor een ruime, fraai gemeubileerde en gestoffeerde kamer in een der fraaiste huizen van Park Road, de mooie allee, welke evenwijdig loopt met Regents Park, waarvan de boomen zich rijen aan de boomen in de tuinen dier huizen, waarvan de eigenaars zoo gelukkig zijn geweest een stuk grond te kunnen koopen om hun woningen op dit idyllisch plekje van Londen te bouwen.

Men zou zich hier niet in de groote metropolis van Engeland wanen. Het lijkt hier meer op een fraai villapark in een of ander welvarend dorp en niemand die veronderstellen zou, dat men met de underground, den beroemden Londenschen ondergrondschen spoorweg, slechts vijftien minuten verwijderd is van de city van Londen.

Toch is dit het geval en het is dan ook waarschijnlijk om deze reden, dat de bewoners van de villa, welke zich in de kamer, welke wij als tooneel voor den aanvang van dit verhaal hebben uitgekozen, zich dit huis hebben laten bouwen, want zij bevinden zich even vaak in de drukte der stad als in deze fraaie woning.

Raffles 609.

De bewoners namelijk zijn niemand anders dan de helden van dit verhaal en van al de verhalen, welke in deze serie verschijnen, namelijk Lord Edward Lister en diens secretaris, Charles Brand.

Indien de lezers deze dramatis personae nog niet mochten kennen, dan volge hier hun geschreven portret.

Lord Edward Lister, of wel als men dit liever hoort, John Raffles, onder welken naam de gentleman-inbreker zijn stoutmoedige en geestige daden volbrengt is een slank knap man in de kracht van zijn leven, met gitzwart haar, dat aan de slapen een weinig begint te grijzen, een scherp besneden, eenigszins bleek, maar zeer knap gelaat, waarin vooral de grijze oogen van een wonderbaarlijke aantrekkingskracht zijn. Deze spiegels der ziel zijn bij Raffles merkwaardige instrumenten, waarmede hij zeer wonderlijk werk kan verrichten. Wanneer hij iemand daarmede aanziet, dan moet die iemand, hetzij hij oud of jong is, zich gevoelen alsof hij op de ontledtafel ligt van een of ander chirurg, met dit verschil, dat niet zijn lichaam, maar zijn ziel

wordt ontleed. Het is alsof die koele grijze oogen tot op den bodem der ziel kunnen doordringen.

Charles Brand daarentegen is in vele opzichten het tegenbeeld van zijn meester en vriend. Hij is eer iets beneden dan boven de normale lengte en heeft, ofschoon hij zeer goed geproportioneerd is, toch eenige neiging naar corpulentie.

Verder heeft hij fraaie blauwe, bijna kinderlijke oogen, die prachtig overeenstemmen met den bloos op zijn volle wangen en zijn prettig, eenigszins krullend blond haar.

Ziedaar het beeld van deze twee mannen, die hier zoo rustig bijeen zitten, dat men haast niet kan gelooven dat zij het zijn, die somtijds de geheele oude en nieuwe wereld van de eene verbazing in de andere brengen, van wege hun stoutmoedige daden, welke Raffles enkel en alleen volbrengt terwille van de rechtvaardigheid, in wier dienst hij zijn leven heeft gesteld.

Volgens hem is de rechtvaardigheid de wereld uit en is die niet eens te vinden bij de zoogenaamde justitie, die hij niet vertaalt met 't woord: rechtspraak, maar kromspraak. Volgens hem deugen de bestaande wetten niet, daar zij gelegenheid te over bieden aan den gewieksten schurk om door de mazen der wet heen te glippen, terwijl de arme slokker, die uit armoede en honger een brood steelt, met veel pracht en praal wordt ingerekend en zwaar moet boeten voor een overigens begriepelijk en vaak te verontschuldigen misdrijf.

Raffles, die heeft ingezien, dat een grondige verandering der wet iets is, dat wel tot de vrome wenschen uit het nog schoonere land Utopia zal blijven behooren, heeft daarom met hautain gebaar alle bestaande wetten met zijn mouw uitgewischt en daarvoor één woord in de plaats geschreven, een woord dat hij ook in zijn banier voert en waarvan hij de ridder zonder vrees of blaam is, namelijk het woord: Gerechtigheid, waarvoor hij leeft en waarvoor hij naar alle waarschijnlijkheid eens sterven zal.

Deze levensopvatting brengt hem in de eigenaardigste situaties en het is onwaarschijnlijk, dat hem gedurende zijn leven één emotie vreemd is gebleven.

De lezers zullen zich dit kunnen voorstellen en begrijpen, maar het is niet waarschijnlijk, dat zij zich ooit hebben kunnen voorstellen in welke eigenaardige positie Raffles zich thans in deze fraai gemeubileerde kamer van zijn villa aan Park Road, bevindt.

Men oordeele:

Raffles zit in een gemakkelijken fauteuil,

dicht bij het raam, heeft een trompet, welke fraai vernikkeld is en die in de stralen der zon schittert en flonkert in de hand, brengt die nu en dan aan den mond en laat uit het muziekinstrument de vroolijkste en meest bekende wijsjes klinken.

Vlak tegenover hem zit zijn secretaris met een boekje in de hand en staart zijn vriend en meester aan. Raffles kijkt telkens naar Brand wanneer hij weder eenige schetterende tonen heeft doen weerklinken en men zou tot de veronderstelling kunnen komen, dat Brand zijn functie van secretaris eenigen tijd heeft omgeruild voor die van muziekcriticus, ware het niet, dat de arme jongen nu en dan een wanhopigen blik werpt in zijn boekje, dan weer Raffles half-smeekend, half radeloos aankijkt, nu en dan zijn mond opent als om iets te zeggen, doch zijn tanden weer op elkaar doet klappen, wanneer hij ziet hoe Raffles, zonder zich iets van zijn wanhoop aan te trekken, de lippen voor het mondstuk van zijn instrument perst en wederom een fanfare of vroolijk deuntje met schetterende tonen de lucht inzendt.

Eindelijk echter neemt Raffles de trompet even voor de lippen weg, laat zijn rechterarm, waarin hij het instrument heeft, zakken, kijkt zijn secretaris met een ondeugend glimlachje aan en vraagt, alsof hem die vraag nu pas in de gedachten schiet: „A propos, hoe is het met onze kas gesteld, Charly?”

De secretaris bladerde in zijn zakboekje.

„Wij hebben in het geheel nog tweehonderd pond,” antwoordde hij met klagende stem.

„Dus als die op zijn, dan zitten wij op zwart zaad,” antwoordde lord Lister vroolijk terwijl hij zijn trompet weer opnam. En onmiddellijk daarop hoorde men de tonen van: „O, mijn lieve Augustijn, alles is kort en klein, O mijn lieve Augustijn, alles is weg!”

Charly Brand keek meer wanhopend dan vroolijk, terwijl hij zei:

„Ik begrijp je niet, Edward! Hoe kun je nog zoo vroolijk zijn? Onze geldelijke toestand baart mij groote zorgen!”

„Heb je ooit honger geleden, sedert je bij mij bent?” vroeg Raffles.

„Spreek zoo niet, Edward,” verzocht Charly Brand. „Ik weet wel, dat je reeds weer over een of ander plan, waardoor onze kas weer gevuld kan worden, nadenkt.”

„Mijn liefje, wat wil je nog meer,” gaf de trompet ten antwoord.

„Ik ben ook bezorgd,” zoo ging de jonge man voort, „voor je welzijn en veiligheid. Je weet, dat hoofd-inspecteur Baxter je nog steeds vervolgt!”

„Och, dat doet hij alleen om niet te corpu-

lent te worden," antwoordde de Groote Onbekende lachend. „Veel beweging en steeds weer beweging is voor hem het eenige middel tegen die kwaal. Onthoud dat goed, Charly. Maar het zal nog wel een poosje duren, eer hij mij in handen krijgt!"

„Dat ben ik met je eens, Edward, en tot nu toe was het geluk steeds aan onze zijde; maar het toeval..."

Lord Lister wipte de asch van zijn sigaret en vroeg: „Leiden wij thans niet als het ware een kluzenaarsleven?"

Terwijl de aristocratie van Londen zich aan zee vermaakt, zitten wij hier en maken een beetje muziek!"

„Dat is het juist, wat ik niet begrijpen kan," antwoordde Charly Brand. „Sedert een week beoefen jij een kunst, die je tot dusverre koud liet. Je speelt schitterend piano en je bent een virtuoso op de viool en ik meende, dat de trompet een instrument is, dat je met een zekere minachting beschouwde, zeker niet als solo-instrument geschikt achtte en alleen waardeerde als onderdeel van een fanfare- of harmonie-muziekcorps.

„En nu oefen je je als solo-trompetter! Maar waarom doe je dat, als het niet je eenig doel is, om den tijd er mede te dooden?"

„Zacht wat, mijn jongen, wie heeft dat beveerd?" vroeg Raffles. „Doelloos is er op de wereld niets, onthoud dat goed, en je moest het reeds lang opgemerkt hebben, dat ik mij nooit met beuzelarijen ophoud.

Geloof mij, dat dit voorwerp" — hij wees naar de trompet — „mij menigen zucht gekost heeft!"

„Ja, ja, dat geloof ik wel," zei Charly. „Maar zeg mij dan toch eindelijk wat al dit geblaas beteekenen moet."

„Dat is heel eenvoudig!" klonk het antwoord. „Ik wil het bedrag, dat ons nog overgebleven is, daarmede tien-, ja zelfs honderdvoudig verdubbelen."

Na dit antwoord keek de jonge man hem aan.

„Daar begrijp ik niets van!" riep hij.

„Misschien wel, als je dit gelezen hebt," hernam Raffles.

Lord Lister haalde uit zijn zak een dichtgevouwen courant en overhandigde die aan zijn vriend.

De oogen van dezen waren weldra op de vet gedrukte annonce gevestigd, die Raffles hem aan wees en die luidde als volgt:

„Internationale tentoonstelling van muziek-instrumenten, in de groote zaal van het Hotel Atlantiek, vanaf den vijftienden tot en met den dertigsten September.

Mededingen kunnen alle mechanisch-automatische kunstwerken. Mededingers gelieven zich te wenden tot het bestuur der tentoonstelling: Lord Clife, Lord Rogers en hoofd-inspecteur van politie Baxter."

„Baxter moet er natuurlijk altijd bij zijn," bromde Charly, en legde de courant weer op tafel.

„En wat is nu je plan?" vroeg hij zijn vriend.

„Deelnemen aan de tentoonstelling, mijn jongen," antwoordde Raffles.

„Mijn trompetter-automaat zal een kunstwerk worden, zooals men nog nooit gezien of gehoord heeft. Begrijp je mijn getoeter nu?"

Charly Brand was gedurende een oogenblik geheel onder den indruk van het eigenaardige idee.

Maar na eenige nadenken vroeg hij:

„Edward, kerel, je wilt toch niet...?"

„Zelf als automaat optreden", sprak Lord Lister lachend. „Zeker wel, Charly! En daardoor zullen wij niet alleen onze geldkast gevuld krijgen, hetgeen niet alleen voor ons, maar ook voor de Londensche armen goed is, maar wij zullen ook het geheele Londensche publiek weer eens hartelijk laten lachen!"

„En als men het bedrog ontdekt?" vroeg Brand.

„Dat kan niet gebeuren, dear boy, zoolang als jij de rol, die je toebedacht is, goed speelt!"

„Wat blief je?" vroeg Brand, die zoo verast was, dat zijn mond bleef openstaan en dat hij met een paar groote oogen zijn overmoedigen vriend aankeek.

„Mij — heb je — ook — een rol — toebedeeld?" vroeg hij.

„Ja zeker, mijn waarde", antwoordde de Groote Onbekende.

„Getrouw aan het oude spreekwoord, dat gedeelde vreugde dubbele vreugde is, heb ik niet gearzeld, je een rol toe te deelen. Maar de zaak is zoo onschuldig, dat wij voor niets behoeven te vreezen!"

„Jawel, maar wat moet ik er bij doen?" vroeg Charly Brand.

„Jij zult als impressario van den trompetter-automaat optreden, mijn jongen! Een betrekking, die menigeen je benijden zal," antwoordde Raffles.

„Ik begrijp de zaak nog altijd niet", beveerde de jonge man.

„Begrijp niet — begrijp niet —" riep Lord Lister. „Mijn hemel, iemand, die, naar ik meen, in het volle bezit is van zijn vijf zin-

tuigen, zou zoo moeilijk iets kunnen begrijpen?

Als ik zeg trompetter-automaat, dan spreekt het toch van zelf, dat deze als een mechanisch kunstwerk verschijnen moet en dat er voor de regeling van het toestel een mensch noodig is. Ik zou den eersten den besten dienstman daarvoor ook kunnen gebruiken!"

Charly Brand had zijn vriend en meester nog nooit zoo hooren spreken en haastte zich om te zeggen:

„Vergeef mij, Edward, je weet, hoe genege ik je ben, ook als ik niet altijd direct je plannen begrijp. Het spreekt van zelf, dat ik de rol op mij neem!"

„Wel, dan is het all right!" zei Raffles, die nu weer kalm was geworden.

„Ik heb alle respect voor de Londensche politie, maar om zulk een bewonderenswaardig kunstwerk te beoordeelen, is zij te dom. Verwonderen zullen zich de Lords en Pears zeer zeker wel."

„Meen je werkelijk, dat er geen gevaar aan verbonden is?" vroeg de jonge man.

„Daar ben ik van overtuigd," luidde het antwoord.

„Dan ben ik gaarne bereid", antwoordde Charly Brand.

„Zeker des te eerder, omdat ik de aange naamste rol aan jou overlaat", lachte lord Lister.

„Je zult aangezien worden voor een wonderdier. Maar nu ter zake, Charly, want wij hebben nog zeer veel te doen voordat wij de winst kunnen binnenhalen. Wij moeten direct aanpakken.

Ik geloof, dat onze tweehonderd pond wel toereikend zullen zijn om de onkosten te bestrijden! Ga dus naar de bank en haal ze. Aan het Noorderstation kun je mij treffen!"

„Moeten wij dan op reis gaan?" vroeg Brand.

„Ja zeker, Charly. Als je mijn raad opvolgt, dan zullen wij ons doel wel bereiken. Je kunt toch ook wel begrijpen, dat wij ons kunstwerk te Londen niet gereed kunnen maken. De journalisten zouden dag en nacht om ons heen zijn."

Charly Brand erkende dit, zette zijn hoed op en nam de cheque, die Lord Lister intuschen gereed had gemaakt en verliet het vertrek.

Maar John Raffles zette zich gemakkelijk neer in een luien stoel en rookte zijn sigaret.

„Hij is toch een goede jongen, slechts een weinig angstig als het iets nieuws betreft," dacht Raffles. „Ik heb er lang genoeg aan gewerkt. O! mijnheer de hoofd-inspecteur van

politie Baxter gelooft misschien dat John Raffles bang geworden is! Je hebt lang genoeg rust gehad en dat zou nadeelig voor je gezondheid kunnen zijn!"

Na het uitspreken dezer gedachten stond hij op, belde en liet zich door zijn ouden getrouwen bediende, Gaston, een handtasch geven, waarin hij, behalve zijn trompet, slechts eenige kleinigheden deed.

„Ik moet eenige dagen op reis, Gaston," zeide hij en gaf den getrouwen bediende de hand.

„Als er brieven mochten komen, stuur ze dan aan het adres van den koperslager John Selfar, poste restante Woodford —"

Raffles begaf zich nu door den tuin, die zich achter zijn huis uitstreckte en welke een achteruitgang had in het Regents Park, naar de garage, waar zijn auto stond en waar zijn chauffeur James Henderson, onder het fluiten van een vroolijk deuntje bezig was met den wagen op te poetsen en verzocht hem den wagen gereed te maken, om hem even naar het Noorder Station te brengen.

In een oogwenk was Henderson gereed en had hij zijn livrei, een blauwe jas met nikkelknopen aangetrokken.

In een kwartier was Raffles, waar hij wezen wilde en vond hij zijn secretaris reeds op hem wachten.

De eerstvolgende trein bracht hen naar de kleine stad, Woodford.

Niemand van de inwoners van Woodford kon vermoeden, dat onder de vermomming van den koperslager John Selfar, de beroemde en gevreesde John Raffles, de Groote Onbekende, stak.

Hij had daar een kleine werkplaats gehuurd en daar, in dat nederige huisje leidde hij nu gedurende eenigen tijd een zeer werkzaam leven.

In een blauwe kiel werkte hij met Charly Brand als een werkelijke koperslager, van den vroegen morgen tot den laten avond. Het was spoedig bij al de inwoners bekend, dat hij aan een groot kunststuk werkte; maar van dat werk zelf kreeg men niets te zien.

Het natuurlijke gevolg daarvan was, dat het aantal nieuwsgierigen, die overdag voor zijn werkplaats stonden te loeren, steeds kleiner werd, totdat zij eindelijk geheel wegbleven.

Hun meening was, dat de koperslager Selfar een dwaas was, en den Grooten Onbekende, wien dit ter oore kwam, was dit zeer welkom.

„Zoo gaat het in de wereld," zei hij tot Charly. „Wat de nieuwsgierigheid niet weet

te beoordeelen, wordt eenvoudig voor iets gekes verklaard.

Maar daarop is het oude spreekwoord van

toepassing: wie het laatst lacht, lacht het best en in dit geval denk ik dat te doen. — — —"

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een belangrijke brief.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter leefde, om zoo te zeggen, tusschen hemel en aarde, dat wil zeggen, hij was ten deele zeer trotsch op de eervolle benoeming tot president van de Internationale Tentoonstelling van muziekinstrumenten, doch voor het overige gedeelte was hij niet zeer tevreden over de drukke cordespondentie en het beantwoorden daarvan.

Ook heden lag er weer een groote stapel brieven voor hem; zijn secretaris, de detective-inspecteur Marholm, bijgenaamd „de vloot”, zat tegenover hem en keek toe hoe hij woedend met het radeermes heen en weer zwaaide.

„De duivel hale die vervloekte tentoonstelling!” riep hij eindelijk, om zijn hart eens lucht te geven, want „de vloot” nam niet de minste notitie van zijn dwaze gebaren.

Deze had een versche pijp opgestoken en las kalm in de „Times”.

„Goddam, je kon mij ook wel een weinig helpen!” riep hij woedend tot zijn overbuurman.

Marholm deed, alsof hij niets hoorde en las kalm verder.

Een dozijn brieven vlogen langs de courant over de advertenties, die de vloot juist bijzonder aandachtig las.

„Lees dit!” riep Baxter.

Marholm antwoordde niet, vouwde de courant dicht en las nu de brieven met attentie door.

„Hm, hm,” bromde hij eindelijk. „Allen aan het adres van den president Mr. Baxter, maar geen enkele voor den hoofd-inspecteur van politie van Scotland-Yard. Het doet mij leed, inspecteur, maar die rommel interesseert mij

niet. Als het een moord of andere misdaad betrof...”

En met deze woorden schoof hij de brieven terug.

Baxter was sprakeloos.

„Je bent een ellendeling!” schreeuwde hij zijn secretaris toe en sloeg met de vuist op tafel.

„Ik ben ten minste niet eergierig,” antwoordde de „vloot”, „en ik heb er geen zin in om werk voor anderen te doen.”

Baxter keek hem minachtend aan en las verder.

De onaangename stilte werd nu plotseling afgebroken door de komst van twee agenten, die een nog jeugdigen man naar binnen brachten.

Het van hartstochten sprekend gelaat, de fonkelende oogen en het brutaal optreden van den arrestant bewezen genoegzaam dat men te doen had met een vertegenwoordiger van het Londensche misdadigersgilde.

„Wat wil je?” vroeg de hoofd-inspecteur van Scotland-Yard.

De misdadiger scheen zich onmiddellijk op zijn gemak te gevoelen en er speelde een ironisch lachje om zijn mond, toen hij voor den hoofd-inspecteur een buiging maakte.

„Vergeef mij, mijnheer de president, ik wilde —”

Als een aangeschoten leeuw sprong Baxter van zijn stoel op.

„Wat wil je?” riep hij. „Mij ook nog persoonlijk lastig vallen? Er uit! zeg ik. Wend u tot Lord Clife of loop naar den duivel! maar laat mij met rust!”

„Zeer gaarne, mijnheer de president,” zeide de man lachend. „Ik zou zeker niet geko-

men zijn als deze beide domkoppen —" hij wees naar de agenten — „mij niet met geweld medegenomen hadden."

„Maar mijnheer de inspecteur!" riep een der agenten, „de man heeft — — —"

„Een rad in het hoofd, dat zie ik wel," schreeuwde Baxter. „En zulke gekken brengen jullie hier naar Scotland Yard? Goddam, hebt je niets anders te doen? Er uit, zeg ik!"

Met een geopende schaar liep hij naar den arrestant toe, die zich oogenblikkelijk losrukte en met een sprong bij de deur stond.

„Dag mijnheer de president," riep hij, trok de deur open en spoedde zich weg.

Ter zelfdertijd hoorde men in de gang een luid geschreeuw; de deur werd opengesmeten en een kort, dikbuikig heer naderde het schrijfbureau van den inspecteur.

Dit alles was zoo bliksemsnel gebeurd, dat de beide agenten verbluft stonden te kijken.

De dikke heer was door zijn haast gestruikelend en vlak voor den inspecteur neergevallen; de agenten hielpen hem weer op de been.

„Drommels, inspecteur," riep hij woedend, „wordt men altijd op zulk een vreemde manier hier in Scotland-Yard ontvangen? Men is hier toch niet in een gekkenhuis?"

„Sir, wat zegt u daar?" riep Baxter woedend. „Scotland-Yard een gekkenhuis? Dat zal u duur te staan komen! Marholm maak er proces-verbaal van op! Het is een groote belediging voor de Koninklijke politie!"

Marholm haalde lachend papier en schrijfgereedschap naar zich toe.

„Uw naam?" vroeg hij den dikken heer.

„Mr. Ralf Houston," antwoordde deze werktuigelijk.

„Wat verlangt u?" vroeg Marholm weer.

„Hij wil zijn onzin uitkramen!" riep Baxter en sloeg met de vuist op zijn bureau. „De duivel mag de tentoonstelling halen; geheel Engeland is daardoor in wanorde geraakt!"

„Ik wil mijn gouden horloge en ketting, die de dief mij ontstolen heeft!" riep de dikke Houston en wees met zijn vinger naar zijn vest, waaraan nog de haak van den ketting hing.

De hoofd-inspecteur van politie keek nu den vertoornden dikken heer met andere oogen aan.

„Wat zegt u," vroeg hij. „Heeft men u bestolen? Nu, midden op den dag? Dat noem ik een groote brutaliteit!"

„Dat is het ook," bromde de dikke en wischte zich het zweet van het voorhoofd. „Gelukkig hebben uwe agenten den dief op heeterdaad betrapt! Maar waar is de spitsboef toch?"

Hij keek verwonderd om zich heen.

„Zou het misschien die lompe kerel geweest zijn, die zoo'n haast had, hier weer weg te komen en die mij omver liep?"

„Ongetwijfeld!" riep de „vloer", die zijn lachen niet bedwingen kon. „Men kon het dien kerel wel aanzien, dat hij een zakkenroller was!"

„Het was Knickerjonny!" riep een der agenten.

„Wat, Knickerjonny?" vroeg de hoofd-inspecteur.

„Hadden wij dezen aartsdeugniet eindelijk gesnapt? en laten jullie — —" schreeuwde hij woedend tot de agenten — „hem weer ontvluchten?"

„U zelf hebt daartoe order gegeven", antwoordde de „vloer".

„Natuurlijk, omdat ik dacht — dat de man kwam — maar, waarom heb je dat niet dadelijk gezegd?" kermde Baxter.

„Omdat u de agenten niet aan het woord hebt laten komen", antwoordde Marholm.

„Nu, en hoe staat het met de Pinkepinke?" vroeg Mr. Houston en maakte met zijn vingers de beweging van iemand, die geld telt.

„Dus u wilt geld hebben", vroeg de hoofd-inspecteur. „Mag ik weten, waar voor?"

„Dat is een domme vraag!" antwoordde de dikke man. „Voor mijn horloge en ketting natuurlijk, die u den dief hebt laten medenemen. Met twaalf pond sterling ben ik tevreden en als u den kerel nog in handen kunt krijgen, dan geef ik u dat bedrag met genoegen terug."

De arme Baxter werd zoo bleek als de dood.

„Loopt den kerel achterna en laat je niet eerder weer zien, dan nadat je hem gepakt hebt!" beval hij den agenten.

„Wel, dan moogt u de mannen gerust drie maanden salaris vooruitbetalen", zei Marholm lachend.

Baxter kon op dit oogenblik geen woord spreken. Hij wenkte alleen met de hand en de beide agenten verlieten het vertrek.

„Dus twaalf pond?" vroeg hij Mr. Houston. „Die zal ik u geven, maar alleen onder voorwaarde, dat u het geval verzwijgt."

Baxter legde het gevraagde bedrag voor Houston neer.

„De zaak blijft dus geheel onder ons?" vroeg hij nogmaals.

„Hm, hm", kuchte deze, „daarvoor bestaat eigenlijk geen reden. Ik ken de verslaggevers van bijna alle bladen zeer goed en zij zouden voor de mededeeling van dit nieuws mij zeker gaarne een mand champagne willen geven!"

„Maar dat zult u toch zeker niet doen, waar-

de Mr. Houston?" vroeg de hoofd-inspecteur op smeekenden toon.

„Daarover zouden wij nog eens kunnen onderhandelen," zei Houston zakelijk. „U weet toch wel, dat wij, koffiehuishouders, altijd streng bespionneerd worden door Scotland Yard? Als wii één halve minuut na den vastgestelden tijd sluiten, dan komen uw beambten en dat kost ons een pond sterling.

Als u nu en dan eens een oorkundig dichtdrukken —"

„Zeker, waarde Mr. Houston, beide oogen!" haastte Baxter zich te zeggen.

„Wel, dan is het all right, dan zwijg ik als het graf," zei de dikke.

„Mr. Houston", riep Marholm nu, „ik moet u er opmerkzaam op maken, dat gij u schuldig maakt aan het omkopen van een ambtenaar!"

„Ezel!" bromde Baxter en wierp Marholm een verpletterenden blik toe.

„Kom, kom, mijnheer de secretaris, wees niet zoo streng!" zei Houston. „Overtuig u er zelf van, hoe aangenaam het is, nu en dan eens in mijn café te komen zitten en welk een uitmuntende keuken ik heb. U zult mij ten allen tijde welkom zijn!"

Marholm antwoordde niets op deze nieuwe omkooprij, maar zijn lachje toonde duidelijk aan, dat hij van de uitnoodiging van Houston bij de eerste gelegenheid gebruik zou maken.

Zeer tevreden gesteld streek deze de twaalf pond sterling op en reikte den hoofd-inspecteur de hand.

„Zooals afgesproken, Mr. Baxter!" zei hij. „U drukt een oogje dicht en ik houd den mond!"

„Haha", lachte de „vloo" „ons gevreesd Scotland Yard is een doofstommeninstituut geworden! Wel, wat kan het mij schelen! Ik houd mij aanbevolen, Mr. Houston. Als u eens varkenskrabbetjes met zuurkool hebt, dat is mijn lievelingskostje en dan weet u ons telefoonnummer!"

„Ik zal ervoor zorgen, mijnheer de secretaris! Ik houd mij aanbevolen, mijnheer de hoofd-inspecteur!" zei de caféhouder en ging met diepe buigingen de deur uit.

„Goddank", riep Baxter, „dat is goed afgelopen. De drukte met de tentoonstelling kost mij, behalve al het verdriet, nu ook nog twaalf pond sterling!"

„Ik zal blij zijn, als het afgelopen is. Maar als er weer iemand komt om mij nogmaals zulk een eerepost aan te bieden, dan weiger ik dat eenvoudig!"

„Ja, ja," beweerde Marholm, terwijl hij een versche pijp opstak, „als het den ezel te goed gaat, dan danst hij op het ijs."

Baxter scheen deze uitdrukking niet te hooren, of niet te willen hooren en raapte eindelijk de neergeworpen brieven weer op.

Plotseling begon hij luidkeels te lachen.

„Stapelgek!" riep hij, terwijl hij de „vloo" een brief toewierp. „Lees zelf maar eens en je zult zien, dat zulk een betrekking toch ook een aangename zijde heeft. Het is om je ziek te lachen!"

En de hoofd-inspecteur van Scotland Yard lachte zoo geweldig, dat zijn gansche lichaam schudde.

Marholm nam den brief en las hem door.

Toen hij daarmee gereed was, zei hij:

„Hm, het is wel iets eigenaardigs, wat die man mededeelt omtrent zijn trompetter-automaat. Een automatische menschelijke figuur, die loopen kan. Op zichzelf beschouwd is dat evenwel niets bijzonders en zeker niets nieuws, daar het ons met mechanische poppen reeds meermalen vertoond is.

En als die poppen „Papa" en „Mama" kunnen zeggen, waarom zou dan zulk een automaat niet ook op de trompet kunnen blazen?"

„Maar om de gedachten van een mensch in tonen en liederen uit te drukken, zooals die zot schijft — dat is onzin. Marholm, dat kan niet bestaan!" beweerde Baxter.

„Hm, hm", antwoordde de „vloo" „Er zijn voorbeelden van het overbrengen van gedachten door middel van electriciteit en magnetisme. Ik zou de zaak niet afwijzen. Een van beiden is zeker, de man heeft een kunstwerk gemaakt, waardoor de wereld verbaasd zal staan, of — — —"

„...of de man is rijp voor een krankzinnigengesticht," vulde Baxter aan. „Nee, nee, Marholm, ik weet, dat je niet tot de domsten behoort, maar als je aan dien onzin gelooft, dan verklaar ik je voor abnormaal."

„Men kan een proef nemen," hield Marholm vol. „De brief is zeer beschaafd en correct geschreven en te oordeelen naar den inhoud daarvan, mag men niet gelooven, dat de man gek is. Ik raad u aan, om hem eens naar hier te laten komen."

„Dat komt niet bij mij op!" zei Baxter eigenwijs.

„Zooals u verkiest," hernam Marholm, „maar in zekeren zin hebt u de verplichting op u genomen, om alles wat voor de tentoonstelling aangeboden zal worden, te onderzoeken."

„Duivels, ik ben toch geen zenuwarts!" viel Baxter uit.

„Nu ja, inspecteur — suste Marholm. — Maar de zaak moet van twee kanten beschouwd worden. Is het iets belangrijks en u

wijst het van de hand, dan zal men u een domkop, een i..”

„Halt! Wat zeg je daar?” riep Baxter.

„Een idioot noemen!” ging de „vloer” voort.

„Want de groote massa begrijpt u en uwe handelwijze, zooals u wel weet, toch niet.”

„Bedoel je met deze woorden een brutaliteit of een vleierij?”

„Maar waarde inspecteur,” gaf Marholm op suikerzoeten toon ten antwoord, „ben ik dan ooit brutaal tegen u geweest? Nooit!! Maar ik erger mij heden.

Waarom zijn Lord Clife en Lord Rogers niet aanwezig en hebben zij al het werk aan u overgelaten? Waarom toch, inspecteur?

„Omdat zij, in weerwil van hun domheid, toch de slimsten waren!”

Baxter begreep deze dubbelzinnige woorden niet en voelde zich gestreeld.

„Je hebt gelijk, Marholm,” zei hij, „beiden zijn domkoppen en de verantwoordelijkheid rust alleen op mij. Als je dus meent, dat wij op den brief van den uitvinder van dien automatischen trompetter nader moeten ingaan, dan..”

„Ik houd het zelfs voor noodzakelijk!” antwoordde Marholm. „Hoe heet hij ook weer?”

Hij greep naar den brief.

„Selfar, John Selfar. U moet u met hem in verbinding stellen, dat kan nooit kwaad. Er zijn maar twee dingen mogelijk. Of het is een mooie en merkwaardige uitvinding, die dan voorzeker niet op de tentoonstelling mag ontbreken, of het is de utopie van een dwaas, misschien wel van een gevaarlijken gek. En als de man werkelijk krankzinnig is, dan be wijzen wij de wereld een weldaad door hem te arresteren!”

„Wel, Marholm, je hebt gelijk. Wilt je hem even schrijven? Want ik moet een belangrijke boodschap doen! Ik moet direct uit.”

„Hm, dacht ik het niet,” mompelde Marholm. „Eigenlijk heb ik met de tentoonstelling niets te maken. Maar dien eenen brief wil ik wel schrijven!”

„All right, Marholm, ik dank je!” zei Baxter en de geweldige van het hoofdbureau van politie knoopte zijn uniformjas dicht en ver liet met een vriendelijk „good morning” het bureau.

Hij had zich nauwelijks verwijderd, of Marholm begon uitbundig te lachen, zwaaide met den brief en liep als een gek door het bureau.

„Hiep, hiep, hoera, koperslager Selfar, John Raffles!” riep hij gedurig, terwijl de tranen van plezier hem over de ronde wangen rolden.

„Ik vergis mij niet, hij is het — het is meer dan een vermoeden! Het is fameus; ik was reeds van verveling bijna tot wanhoop gekomen.”

Met de handen op den buik, viel hij in een gemakkelijken stoel neer en bekeek den brief met een vroolijk gelaat.

„Het is een duivelskerel, die John Raffles!” mompelde hij nu. „Hij heeft altijd iets nieuws en overbluffends. Hoera! dat zal een grap worden! Nu, verheug je maar, inspecteurte; aan de internationale muziektentoonstelling zul je later nog wel eens terug denken!”

Hij ging voor het bureau zitten en begon met het schrijven van den brief aan den Mr. John Selfar, Esq.

Lachend stak hij eerst nog een versche pijp op en schreef daarna in beleefde termen de uitnodiging om den trompetter-automaat binnen eenige dagen in Scotland Yard te vertoonen.

Hij zette daarna de letters J. R. B. G. V. onder den brief, sloot dien daarna en stempelde hem met het cachet der tentoonstelling.

„Nu zal ik den brief maar dadelijk persoonlijk posten, dat is veiliger,” mompelde hij en zette zijn helm op. „Mocht er iets bijzonders voorkomen”, zeide hij tot een binnenkomenden agent, „laat dan eens vragen of ik misschien ook bij Mr. Houston ben. Ik heb voor dienstzaken iets te doen in de buurt van dat café!”

Na deze woorden verliet hij Scotland Yard en zat spoedig daarna smullend in de genoemde restauratie; naast hem zat Houston, die zeer goed geluimd was, want de streken die de „vloer” hem vertelde, waren van niemand anders dan van John Raffles, den Grooten Onbekende en den beroemdsten spotvogel van geheel Londen.

DERDE HOOFDSTUK.

Een debuut in Scotland Yard.

Het gehamer in de werkplaats van den koperslager John Selfar in Woodford had eindelijk, na vele dagen achtereen van den ochtend tot den avond weerklonken te hebben, voor goed opgehouden.

In een reuzenkist lag, goed verpakt, het werk van de verlopen acht dagen, „de trompetter-automaat”.

„Wel, nu is de zaak in orde”, verklaarde John Raffles des morgens van den 1sten September aan zijn vriend en secretaris Charly Brand, terwijl hij hem een zoo juist ontvangen brief overhandigde.

„Onze vriend Baxter is erin geloopt en verwacht ons in Scotland Yard!”

„Als dat maar geen misleiding is”, antwoordde Brand. „Waarom juist in Scotland Yard en niet in het hotel „Atlantiek?”

„Dat begrijp je niet, beste Charly”, antwoordde Lord Lister. „Daarmede wil de goede hoofd-inspecteur slechts te kennen geven, dat hij als president een zeer gewichtig persoon is.”

„Geloof je dus inderdaad, dat het zonder nevenbedoelingen gebeurt, Edward?” vroeg Brand met nadruk.

„In elk geval zonder vijandelijke bedoelingen!” antwoordde Raffles. „De brave Baxter kan niet vermoeden, dat de eenvoudige koperslager John Selfar en zijn grootste vijand John Raffles een en dezelfde persoon zijn, al is er ook een ander, die dat reeds geraden heeft.”

Verschrikt stond Charly Brand van zijn stoel op.

„Bedoel je misschien Marholm?” vroeg hij.

„All right; dat is mijn getrouwe vriend,” luidde het antwoord.

„Zoo, heeft hij je geschreven? Hier in dezen brief staat daarvan niets,” zei Brand.

„O, zoo dom is Marholm niet”, lachte Lord Lister. „Maar lees den brief nog maar eens over, dan zul je daarin zeker wel een levens-teeken van hem vinden.”

Brand deed dit, maar schudde ontkennend het hoofd.

„Ik kan niets vinden, Edward!” zei hij.

„Wel, lees dan de afzonderlijk geschreven letters,” hernam Raffles.

De jonge man las de letters „J. R. B. G. V.”

„Bedoel je die? vroeg hij. Die zijn zonder

beteekenis. Dat zijn de letters die in het register geboekt worden!”

„Zou je dat denken?” vroeg de Groote Onbekende. „Dan raad ik je ernstig, om in het vervolg de brieven met meer attentie te lezen. Ze zouden, zooals heden, een vriendelijken groet, maar ook een waarschuwing kunnen bevatten en door het oppervlakkig lezen ons een onberekenbare schade kunnen toebrengen en hij, die zooals ik, steeds vervolgd wordt, moet op alles letten!”

„Wat beteekenen deze, naar het schijnt, onbelangrijke letters dan?” vroeg de jonge secretaris.

„De eerste twee letters zijn de initialen van mijn naam, John Raffles, J. R.”

„Dat is inderdaad zoo”, sprak Charly, die de scherpzinnigheid van zijn vriend bewonderde.

„En de letters B. G. V.?” vroeg hij.

„Beste groeten, „vloot”! Is dat niet hoogst eenvoudig?” antwoordde Raffles lachend.

„Ja! Maar om hetgeen het gemakkelijkst is, denkt men altijd het laatst!” verontschuldigde Brand zich.

„Dat is een fout van de meeste menschen,” hernam Raffles. „Als men iets groots bereiken wil, dan is een vaste wil meestal voldoende. Ik heb nu den vasten wil om den koperslager John Selfar te zijn en om uit koper of blik goud te slaan!”

Raffles knikte zijn vriend vroolijk en toch ernstig toe. Het was zoo zijn manier nu en dan, zoo tusschen een gesprek door een wijze les er aan vast te knopen, een les, welke Brand altijd gaarne aannam, daar hij in Raffles volgaarne zijn meerdere in elk opzicht erkende en begreep, dat hij veel van hem kon leeren.

Dit was echter het laatste gesprek dat zij te Woodford hadden gehouden, want hun werk was daar gereed.

De kist was goed ingepakt, het adres er op genoteerd en hun bleef nu niets anders te doen dan de sleutels van de werkplaats af te gaan geven aan den eigenaar en dezen te verzoeken om de kist, wanneer deze door den expediteur zou worden gehaald, af te geven.

Na dit gedaan te hebben, begaven zij zich naar de eenige expeditie-firma, dien het plaatsje rijk was, namelijk naar een bode, die

met een derdehandsch automobieltje op Londen reed, en gaven den man bevel de kist af te halen met de boodschap er bij, dat het colli onmiddellijk moest bezorgd worden aan het hoofd-bureau van politie Scotland Yard te Londen aan het privé-adres van den hoofd-inspecteur Phileas Baxter, bestuurslid van het comité voor de Internationale Tentoonstelling van mechanische muziekinstrumenten te Londen.

Na dit gedaan te hebben schudden zij het stof van hunne voeten en begaven zij zich met den eerstvolgenden trein naar de groote metropolis van Engeland, waar zij zich als met wellust in het drukke gewoel van de city stortten en waar zij weldra in een der voornaamste restaurants van Piccadilly aan een voortreffelijk diner zaten, dat zij zich na de vele dagen van onvermoeiden arbeid uitstekend lieten smaken.

Daarna begaven zij zich naar hunne woning in Park Road, om daar in alle kalmte des gemoeds de komende gebeurtenissen af te wachten.

.....
Het groote oogenblik was eindelijk gekomen.

Baxter, in zijn gewone opgewondenheid, was koortsachtig van verlangen, keek iedere minuut naar de klok en draaide onrustig op zijn stoel heen en weer.

Marholm was geheel het tegenovergestelde; hij rookte kalm zijn pijp en zette een zeer onverschillig gezicht, hoewel hij inwendig de grootste pret had.

Eindelijk hoorde men buiten de deur een rammelend automobieltje stilhouden. Baxter vloog naar het venster en zag hoe de voerman van zijn chauffeursplaats stapte, naar het achtergedeelte van den wagen ging en daaruit met tamelijk veel moeite een blijkbaar nogal zware kist te voorschijn trok.

Na eenig gewurm kwam de kist in het portaal van het huis te staan en juist op het oogenblik, dat de bode den motor weer inschakelde en wilde wegrijden, kwam in een taxi een ouden heer aanrijden, welke later bleek de vervaardiger, Mr. John Selfar te zijn. Deze intusschen was niemand anders dan Charly Brand, die echter door zijn meester en vriend zoo voortreffelijk in een oud heer was vermomd, dat niemand in hem een jongen man zou hebben vermoed.

Intusschen was de kist en de uitvinder van den automatischen trompetter naar binnen gegaan en Baxter, die van ongeduld popelde, moest nog wat geduld hebben, daar de kist moest worden uitgepakt.

Hamerslagen en allerlei uitroepen van de

manschappen, welke de kist open moesten maken, weerklonken door de gangen en eindelijk, na een kwartier ongeveer, scheen het werk afgelopen te zijn, want plotseling dreunden zware voetstappen op den vloer, en door de deur, die door eenige agenten van politie opengetrokken werd, marcheerde als een gewoon mensch de trompetter-automaat, en achter hem aan zijn vervaardiger, de koper-slager Selfar, het vertrek binnen.

Het kunstwerk, dat de grijze man — Charly Brand was uitstekend gemaskeerd — gewrocht had, was voortreffelijk.

Het figuur stelde den bekenden trompetter van Säckingen voor.

Het bovenlichaam was door een ouderwetsch wambuis bedekt, op het hoofd met de lange krullen stond een hoed met pluimen en het gelaat was van was kunstig nagebootst en het was alleen aan de starre uitdrukking der onbeweeglijke oogen te zien, dat hier een wassen pop en geen levend mensch voor den beschouwer stond. Aan de linkerzijde hing een reusachtig zwaard, terwijl de linkerhand de koperen trompet vasthield.

Op den rug van de wassen pop was een miniatuur-schakelbord aangebracht met een aantal knoppen en handels, waaraan de uitvinder en vervaardiger nu en dan draaide en waardoor hij de pop allerlei bewegingen kon laten maken.

Een knop diende voor de handen, een andere voor de beenen, terwijl met een handel de bewegingen versneld of veranderd konden worden.

Op deze wijze kon de uitvinder de pop doen wandelen en gebaren doen maken als een levend mensch. De loopbeweging was voortreffelijk nagebootst en alleen aan het zware en plompe neerzetten der voeten was het te zien, dat de bewegingen niet beheerscht waren.

Daar de voeten in groote rijlaarzen staken, dreunde bij elken voetstap de vloer.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter was, bij het binnentreden van de pop opgesprongen en staarde met wijd opengesperde oogen naar dit mechanieke wonderwerk.

„Au — au — mijn likdoorns!” riep hij echter plotseling luidkeels uit en vluchtte hinkend achter zijn lessenaar. Hij was niet tijdig genoeg op zij gegaan en de trompetter-automaat had hem met zijn zwaren laars op den voet getrapt.

Nu stond de pop voor den lessenaar, met de linkerhand aan zijn hoed, groetend als een gewoon mensch, hoewel zijn bewegingen automatisch waren.

„Vervloekt, Mr. Selfar”, mopperde Baxter met een door pijn verwrongen gelaat op één

been rondspringend, „kunt u uw verwenschten automaat niet wat meer fatsoen leeren? De kerel gedraagt zich als een olifant!”

Brand had groote moeite om zijn eerwaardig uiterlijk van oud heer getrouw te blijven en niet in lachen uit te barsten, daar hij, wel wetend wie zich daar in die pop verborgen had, natuurlijk volkomen begrepen had, dat Raffles, die als een volleerd tooneelspeler de hoekige en automatische bewegingen van een pop nabootste, met moedwil den hoofd-inspecteur met de zware laarzen, welke hij aan de voeten had, op de teenen getrapt had.

Hij deed echter alsof hij hevig geschrokken was door den onverhoedschen aanval van den automaat, maakte honderd verontschuldigen en smaakte eindelijk de voldoening te zien, dat de hoofd-inspecteur spoedig weer tot kalmte kwam, waarna hij voor den hoofd-inspecteur een diepe buiging maakte.

„Ik vraag excuus, mijnheer de president,” zei hij, „ik dacht wel zes meter van u verwijderd te zijn.”

„Zoo, zoo,” bromde Baxter, „dus trapt die pop alles plat, wat hij meent dat haar in den weg staat?”

„Zeker, mijnheer de president,” antwoordde Brand.

„Wel, zoek dan maar in het vervolg de likdoorns van anderen op!” mopperde Baxter nog.

Daarmee was het incident afgelopen en met een vloed van woorden, die Baxter niet kon volgen, gaf nu de pseudo-uitvinder een nadere verklaring van al de schroeven en handels, die op den rug van den automaat zichtbaar werden. Ja, hij liet Baxter zelfs het inwendige bekijken en dat kon hij gerust doen, want de kleine ruimte was door middel van spiegeltjes zoo kunstmatig te zamen gesteld, dat het leek alsof alles vol raderen, schroeven en draden was.

„Wonderlijk”, fluisterde de hoofd-inspecteur, terwijl zijn verbazing ten top steeg.

„En hebt u dit kunstwerk geheel alleen vervaardigd?” vroeg hij Brand.

„Ja, mijnheer de president,” luidde het antwoord. „Het is het werk van twintig lange jaren en nu hoop ik, dat mijn moeite beloond zal worden.”

„Dat zal zij zeker, waarde Mr. Selfar!” sprak Baxter met waardigheid. „Drommels, dat is een waar kunststuk! Hoe denk jij er over, Marholm?”

„Ik kan nog geen oordeel vellen”, antwoordde deze.

Al had de „vloo” ook hartelijk gelachen om den trap op de eksterogen, hij was daarmee nog niet tevreden. Hij had in Mr. Selfar

zijn vriend John Raffles hopen te vinden en was nu niet weinig teleurgesteld, een onbekende voor zich te zien.

„Zijt gij inderdaad de uitvinder, de koper-slager Mr. Selfar?” vroeg hij wantrouwend.

„Jawel, Sir”, antwoordde Charly Brand.

„Hm, hm”, bromde de „vloo”. „Kunt u mij dat bewijzen?”

„Natuurlijk, mijnheer de secretaris!” klonk het antwoord.

Charly Brand haalde nu een bundel papieren uit zijn borstzak.

„Hier is mijn geboortebewijs, mijn pokken-briefje, een getuigschrift van mijn school, een bewijs, dat ik kerkelijk aangenomen ben, mijn trouw- en overlijdensakte, — o neen, deze laatste is van mijn vrouw, want ik zelf hoop nog eenige jaren te leven. Wilt u zoo goed zijn, ze in te zien?”

„Waarom, mijn waarde Mr. Selfar?” viel Baxter, Brand lachend in de rede. „Hoezeer ik den ambtsijver van mijn secretaris ook naar waarde weet te schatten — schijnt hij toch te vergeten, dat u hier niet staat als moordenaar, dief of misdadiger.”

„Maar mijnheer de president”, zei Brand kwasi verontwaardigd, „ik ben een fatsoenlijk koper-slager en nog nooit met de politie in aanraking geweest!”

„Daaraan twijfel ik ook niet, waarde vriend!” stelde Baxter hem gerust. „Ik ben voor u ook immers niet de hoofd-inspecteur van politie Baxter, maar de voorzitter van de internationale tentoonstelling van automatische muziekinstrumenten.”

„Zeer juist, mijnheer de president,” knikte Brand.

„Wel, en nu mogen wij toch zeker ook eenige muzikale proeven van uw trompetter-automat hooren?” vroeg Baxter.

„Met genoegen,” luidde het antwoord. „Wat wenscht mijnheer de president te hooren?”

Baxter keek hulpeloos om zich heen, want zijn muzikale kennis strekte zich niet verder uit dan tot een paar straatdeuntjes.

„De aria uit den doofgeboren koetsier”, riep de „vloo” lachend.

„Het doet mij leed, mijnheer de secretaris, maar die ken ik niet,” antwoordde Charly Brand.

„Wel, dan maar „de musch voor den vrachtwagen gespannen”.”

„Dat lied heb ik tot mijn leedwezen ook niet!”

„Dan schijnt uw werk ook niet volmaakt te zijn en u beweert nog wel — — —” begon Marholm.

„Maak toch geen gekheid, Marholm”, riep Baxter. „Je maakt den man verlegen. Hm,

hm, zeker — ik zou zeggen.. hm.. laten wij nemen.. hm..

Baxter zocht in de papieren, die op zijn bureau lagen — „u hebt beweerd, dat uw automatisch toestel zijn muziek kon toepasselijk op de plaats waar het zich bevindt. Of hebt u, toen u dat beweerde, een weinig overdreven?”

„Zeker niet, mijnheer de president!” gaf Brand ten antwoord.

„Dat zal ik dan maar gelooven”, zei Baxter lachend, „en bovendien is Scotland Yard toch ook de plaats niet, waar veel muziek gemaakt wordt. Ga dus uw gang maar! Laat maar eens hooren, wat u wilt.”

„Ik denk, dat u wel tevreden zult zijn, mijnheer de president,” zei Brand en ging naar zijn automaat, draaide en werkte er aan, zoodat men de machine weldra hoorde snorren en ratelen.

Baxter nam in de grootste spanning plaats in zijn kantoorstoel, de „vloot” rookte als een schoorsteen en de overige agenten verdrongen zich bij de geopende deur, om ook iets van het kunstgenot te kunnen smaken.

Plotseling hief de trompetter den linkerarm omhoog, de lippen openden zich en drukten zich tegen het mondstuk van de trompet en nu hoorde men in welluidende tonen het volkslied.

Zeer regelmatig en zuiver klonken de tonen vanuit de trompet en zelfs Baxter met zijn geringe muzikale kennis verbaasde zich daarover. Was dat het werk van een automaat? Het was onbegrijpelijk. Dat was wel de gaafste en mooiste muziek, die ooit een mensch aan een zoo luidruchtig instrument als een trompet kon ontlokken. En toch was het geen kunstenaar, niet eens een gewoon mensch, maar een wassen pop, welke door middel van schroeven en handels, raderen en stangen door den druk van een vinger van den uitvinder werkte en deze wonderbare muziek voortbracht.

Allen waren dan ook zeer onder den indruk en de bijvalsbetuigingen, die hierop volgden, waren overweldigend.

De hoofd-inspecteur van politie zat in zijn kantoorstoel en glimlachte vergenoegd, terwijl Marholm met half gesloten oogen naar den automaat keek.

„Bravo, bravo! — dat hebt u prachtig gedaan”, — riep de hoofd-inspecteur. „Als ik er mij niet van overtuigd had, dat de automaat uit koper en was vervaardigd is, dan had ik durven zweren, dat hij menschenverstand bezit!”

„Ik heb dan ook alle mogelijke moeite gedaan om de magnetische kracht, die in ieder

mensch woont, in verbinding te brengen met de polen van den trompetter”, zei Charly Brand.

„Er bestaan dingen tusschen hemel en aarde, waarvan slechts weinige menschen iets begripen. Ook de mensch is niets anders dan een samenstelling van verschillende natuurstoffen en naar mijn overtuiging zal de tijd weldra komen, waarin wij langs kunstmatigen weg menschen kunnen maken! Mijn automaat kan natuurlijk niet in de schaduw staan van zulke toekomstmenschen, maar niettemin hoop ik, dat hij opzien zal baren!”

„Zonder twijfel, waarde Mr. Selfar, zonder eenigen twijfel”, antwoordde Baxter, die er de helft niet van begrepen had, maar dat zoo goed mogelijk verborg.

Brand draaide nu weer aan de schroeven en raderen van den automaat en de arm met de trompet ging weer langzaam in de hoogte.

„Wat zou hij nu blazen?”

Allen luisterden aandachtig.

Schetterend hoorde men nu: „Diender, diender, als ik het je gebiedt..”

Baxter zoowel als de agenten schaterden van lachen.

De „vloot” had zijn oogen nu geheel gesloten en het vergenoegde lachje, dat om zijn lippen speelde, was achter rookwolken uit zijn pijp verborgen.

„Dat kan niemand anders dan Raffles, de Groote John Raffles zijn”, dacht hij bij zichzelf. Maar hij wilde zich ervan overtuigen en wendde zich tot den pseudo-koperslager.

„Wel, kerel, je kunt meer dan brood eten en hetgeen je beweert van magnetische krachtsoverbrenging schijnt juist te zijn,” zei Marholm.

„Dat is het, Marholm, dat is het”, riep Baxter. „Wie zou na deze duidelijke bewijzen daaraan nog twijfelen?”

„Hm, hm”, bromde de „vloot”. „Eén vraag Mr. Selfar — woont deze kracht in alle menschen?”

„Ik twijfel daar ten minste niet aan”, antwoordde Charly Brand.

„Zoo — zoo! —” ging Marholm voort, „dan verzoek ik u, om mij toe te staan, den automaat ook eens op te winden. Misschien ben ik ook magnetisch aangelegd.”

„Kom, blameer je maar niet, Marholm”, zei de hoofd-inspecteur spottend. „Heel veel magnetisme zal er wel niet in je zitten.”

„Probeer het maar eens, mijnheer de secretaris”, zei Charly Brand. — „Kijk, hier moet u draaien, hier drukken, hier schuiven, hier draaien. — Zoo, nu hebt u het! — Kalm aan maar! — Ziet u, de arm beweegt zich al!”

Marholm had volgens de aanwijzingen van

den uitvinder aan de verschillende onderdeelen gedraaid en stond nu met voorovergebogen lichaam voor den trompetter, wiens lippen zich juist om het mondstuk sloten.

„Hoe zou dit stuk nu wel luiden? Zou men den grooten Raffles daarin nu herkennen?” vroeg hij zich af.

„Wel oudje, smaakt je pijp je goed?”

„Wat rookt die kop mooi door!”

Klonk nu plotseling het welbekende liedje, dat, naar de vloot begreep, geheel op hem doelde.

Hij was er daardoor van overtuigd, wat tot dusverre nog slechts een vermoeden van hem was geweest, dat zich in die automatische pop Raffles bevond of beter gezegd, dat die pop Raffles zelf was.

„Hiep, hiep, hoera!” juichte de kleine dikke Marholm en danste als een bezetene om den automaat. „Hoera, John Raffles!” had hij in zijn vreugde bijna uitgeroepen, maar hij hield deze laatste woorden ter rechter tijd nog binnen en drukte den lachenden Charly Brand zoo stevig de hand, dat hem hooren en zien vergingen.

„Dat heb je prachtig gedaan, waarde mr. Selfar! — riep de vloot uit. — Thans geloof ik ook zonder schriftelijke getuigenissen, dat ge de groote John Selfar zijt!”

Allen waren het er over eens, dat de uitvinding van den trompetter-automaat een der geniaalste uitvindingen van de wereld was.

„Wilt u het ook niet eens probeeren, mijnheer de president?” vroeg Charly Brand nu aan den hoofd-inspecteur van politie.

„Doe dat niet, inspecteur”, zei Marholm lachend. „Want ik vrees, dat hij u dan een Raffles-marsch zou doen hooren.”

„Man — satan — duivel!” riep Baxter, terwijl hij een schuwen blik op den automaat wierp.

„Dien marsch ken ik niet”, beweerde Charly Brand.

„Mijn secretaris is een spotvogel, mijn waarde Selfar,” zei Baxter, „zijn dikke kop zit altijd vol gekke streken!”

„Waarom ontslaat gij hem dan niet, mijnheer de president?” vroeg Brand met een schijnheilig gezicht.

„Hm, hm, — hij is een oud gediende en nogal flink! — dan ziet men wel eens iets door de vingers,” antwoordde Baxter.

„Och kom — ontsla mij maar!” zei de „vloot”. „Ik wil er een weddenschap op aangaan, dat wij Scotland Yard dan spoedig voor afbraak kunnen verkoopen!”

„Kerel, ongeluksvogel!” — riep Baxter woedend. „Wil je je mond wel eens houden?”

Zij waren misschien, als naar gewoonte, handgemeen geworden, want Baxter wilde op Marholm aanvliegen.

Maar eensklaps hoorden zij achter zich een vroolijk trompetgeschal.

„Scheep vreugde in 't leven!” — werd door den wonderlijken automaat geblazen.

Deze melodie werkte zóó aanstekelijk, dat Baxter onmiddellijk zijn boosheid voelde wijken.

„Ach, waarom zou ik mij ook ergeren?” mompelde hij. — Heden, nu ik als president van de internationale muziektentoonstelling een zeer belangrijk verslag heb op te maken, zullen kleine onaangenaamheden mij niet uit mijn humeur brengen!

Ge stelt uwe uitvinding toch bij ons ten toon, waarde Mr. Selfar?” vroeg Baxter nu met een gewichtig gezicht.

„Als u dat goed vindt, heel gaarne, mijnheer de president,” antwoordde Brand.

„Natuurlijk en in de eerste rij!” hernam Baxter.

„Te veel eer, mijnheer de president,” zei Brand met een buiging.

„Onzin!” zei Baxter. „Het komt u toe en ik zal er tevens voor zorgen, dat u den eersten prijs krijgt!”

„O — o — mijnheer de president! Hoe zal ik u daarvoor genoeg dankbaar kunnen zijn?” zei Brand met een aantal buigingen.

„Wilt u den automaat ook verkoopen, Mr. Selfar?” vroeg Baxter nu.

„Zeker, mijnheer de president,” luidde het antwoord. „Ik vrees er alleen maar voor, dat men den prijs te hoog zal vinden.”

„Hoeveel vraagt u er dan voor?” vroeg Baxter nieuwsgierig.

„Vijf-en-twintigduizend pond sterling!” zei Brand brutaal.

Baxter viel bijna om van verbazing en het was alsof hij een klap op het gezicht kreeg. Vijf-en-twintig duizend pond sterling! Zoo veel had hij nog nimmer bijeen gezien. Maar hij hield zich goed, toonde zijn verbazing niet, doch deed alsof hij dat bedrag zelfs wel wat gering vond en riep uit:

„Wat — slechts vijf-en-twintigduizend pond voor dit kunstwerk? Man, dan zoudt u — een —”

„Een groote ezel zijn”, zeide de „vloot”.

„Ja, een ezel, een schaap, een rhinoceros! Ik raad u om minstens het dubbele te vragen!” vulde Baxter aan.

„Ach kom, mijnheer de president! — Wie zou zulk een som willen betalen?” vroeg Brand.

„Laat dat maar aan mij over, Mr. Selfar!”

riep Baxter uit. „Ik ken gekken genoeg, die dat bedrag met liefde zullen betalen. Natuurlijk moet de eene hand de andere waschen! —”

Baxter deed met zijn vingers, alsof hij geld telde.

„Zeker, mijnheer de president. Ik geef tien procent!” zei Brand met een blik van verstandhouding.

„Dat zou woekerwinst zijn,” riep de „vloot”; „de wet staat slechts zes procent toe!”

Baxter keek zijn secretaris woedend aan.

„Ik verlang niet meer dan drie procent”, zeide hij, natuurlijk alleen met het doel om Marholm te toonen dat hij meer gentleman was dan deze.

„Maak er een verklaring van op, Marholm!” vervolgde Baxter.

„Met genoegen”, antwoordde de „vloot” en begon te schrijven:

„Tusschen den koperslager Mr. John Selfar en den hoofd-inspecteur van politie Mr. Baxter is op heden de volgende overeenkomst getroffen: Mr. John Selfar stelt zijn wonder-trompetter-automaat gedurende de internationale muziektentoonstelling aan deze ter beschikking tegen een dagelijksche vergoeding van honderd pond sterling.”

„Halt!” riep Baxter. „Wie heeft je dat gezegd?”

„Niemand!” antwoordde Marholm. „Maar dat spreekt toch van zelf! Zulk een kunstwerk vertoont men niet gratis.”

„Inderdaad, mijnheer de president,” sprak Charly Brand nu. — „Op zulk een kleine dagelijksche tegemoetkoming had ik ook gerekend!”

„Welnu, laat het dan maar staan,” antwoordde Baxter, „en lees maar verder!”

„Verder verbindt Mr. Baxter zich, om na afloop der tentoonstelling den automaat voor vijftigduizend pond sterling te verkoopen, waarvoor hij drie procent provisie van den verkoopprijs zal ontvangen!”

Vijftienhonderd pond sterling”, berekende de hoofd-inspecteur, en zijn gezicht straalde van genoegen. „Geef mij de acte van overeenkomst maar hier, dan zal ik haar onder-teekenen!”

„Kalm aan, inspecteur, ik ben nog niet gereed,” beweerde de „vloot”.

„Drommels, wat heb je dan nu nog?” vroeg Baxter.

„De verblijfkosten van Mr. Selfar. Van heden af vijf pond per dag!” vervolgde Marholm.

„Ik kan wel met een half pond sterling rondkomen,” zei Charly Brand. „In een klein hotel — —”

„Neen, neen, mijn waarde Mr. Selfar!” viel Marholm hem in de rede. „U moet natuurlijk voortdurend in de nabijheid zijn van uw automaat en derhalve uw intrek nemen in het hotel „Atlantiek”!”

„Toegestaan!” verklaarde Baxter na eenige aarzeling.

„De tachtig pond zal ik u dadelijk betalen.” vervolgde Marholm. „Buitendien zal ik tien agenten ter beschikking van Mr. Selfar stellen, om den automaat te laten bewaken.

„Goddam,” zei Baxter lachend, „in jou is een advocaat verloren gegaan. Heb je er nog meer bij te voegen?”

„Ja, er moet gezorgd worden voor verzekering tegen brand, inbraak, diefstal en ongelukken!” ging de vloot voort.

„Als je dat er ook aan toegevoegd hebt, geef mij de verklaring dan maar,” zei Baxter ongeduldig.

Marholm was daarmee spoedig gereed, gaf Baxter de verklaring, die er zijn naam onder schreef en haar voorzag van het stempel der tentoonstelling.

Terwijl Marholm de verklaring aan Mr. Selfar overhandigde, drukte hij dezen op het hart, ze goed te bewaren, „want,” zeide hij, „een trompetter-automaat wordt niet iederen dag uitgevonden.”

Intusschen telde de hoofd-inspecteur van politie de tachtig pond sterling op tafel uit en deed dat met zulk een gevoel van zelfverdoening, alsof hij wilde zeggen: „Ziet, dat heb ik, de groote Baxter, gedaan!”

Op dit oogenblik speelde de trompet achter hem:

„Ta-ra-ra bom-diee, Ta-ra-ra-bom-diee!”

„Hoe is het mogelijk!” riep Baxter verwonderd. „Die automaat is zeer musicaal, wat bedoelt hij met deze melodie?”

„Veel bombarie schoppen en reclame maken,” beweerde Charly Brand. „Ik dacht er juist ook over na!”

„Wel ja, dat spreekt van zelf,” zei Baxter. „Dat zal de uitgevers der couranten niet onaangenaam zijn.”

„Dat ben ik met u eens, mijnheer de president,” antwoordde Brand.

„Wel, dan is nu alles in orde; mr. Selfar weet, waar ik te vinden ben!” hernam Baxter.

Hierop drukten zij elkander de hand en de pseudokoperslager ging naar zijn automaat en begon dien op te winden.

En voordat Baxter, die nieuwsgierig naar den automaat was gaan kijken, het verwachtte, geraakte de pop in beweging en trapte met de zware laarzen zoo geweldig op de ekster-oogen van den armen hoofd-inspecteur, dat

deze tegen den muur vloog, tot groot genoeg van lachen en wien de tranen van plezier
 van de „vloog”, die zich den buik vasthield over de wangen rolden.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
 Mary Pickford, Lillian Gish en
 Constance Talmadge.
 Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Goede zaken.

John Raffles, de Groote Onbekende, en Charly Brand, zijn secretaris, hadden zich zeer behagelijk in het Atlantiek-hotel ingericht. Laatstgenoemde was natuurlijk onder den naam van mr. Selfar, koperslager te Woodford, in het vreemdelingenregister ingeschreven, terwijl Lord Lister zich mr. Brown uit Boston liet noemen.

De beroemdheid van den uitvinder van de automaat was de oorzaak, dat de beide heeren, die elkaar vreemd waren, spoedig kennis maakte en zodoende kwam het niemand vreemd voor, dat zij bijna altijd te zamen waren.

Terwijl Brand ijverig aan het rekenen was, rookte John Raffles een sigaret.

„Wat denk je, hoeveel zouden we voor onze 160 pond koper en blik en was betaald krijgen?” vroeg eerstgenoemde.

„Als alles goed gaat, dan krijgen wij er 63,500 pond sterling voor, als de provisie voor hoofd-inspecteur Baxter er afgetrokken is,” luidde het antwoord van Brand.

„En 500 pond voor onzen vriend Marholm,” vulde Raffles aan.

„Wij moeten ons tegenover hem erkentelijk toonen. Hoe vindt jij, dat wij er voor staan?”

„Dat het de kroon zet op al je daden, Edward! Wat laten de menschen zich toch gemakkelijk om den tuin leidden!” riep Brand uit.

„Als men het maar verstandig aanlegt, Charly,” beweerde de Groote Onbekende. „Men moet altijd iets kiezen, waarover ze niet kunnen oordeelen. Niemand wil weten, dat hij iets niet begrijpt.”

„En dit gebeurt nog al onder toezicht van

de politie,” zei Brand lachend. „De goede Baxter maakt zich telkens belachelijk!”

„Zeg eens, zijn de couranten reeds aangekomen? — Ik verlang er naar om te weten of mijn vriend Baxter reclame maakt,” vroeg Raffles nu.

De jonge man haalde van een tafeltje een hoop couranten en overhandigde ze aan zijn vriend.

Nauwelijks had deze daarin een blik geworpen of hij begon hartelijk te lachen.

„Dat gaat alle grenzen van brutaliteit te buiten!” riep hij uit.

„Wat?” vroeg Charly nieuwsgierig.

„De reclame van Baxter!” — antwoordde Raffles. — Luister maar eens:

Internationale tentoonstelling van automatische muziekinstrumenten in hotel „Atlantiek!”

Het is den ondergeteekende, voorzitter van bovengenoemde tentoonstelling, na veel moeite en geldkosten, gelukt, een wonderwerk van mechanisme voor onze tentoonstelling te engageeren, nl. een automaat, welke het uiterlijk heeft van een muziek maakt, loopt en denkt als een mensch! Door middel van geheel nieuwe samenstellingen is het den uitvinder gelukt, de natuur aan zijn wil te onderwerpen! — De trompetter-automaat beantwoordt aan al de hem gestelde vragen en brengt de prachtigste melodiën op de trompet ten gehore! Nu behoeven er geen kunstenaars meer geboren te worden. Komt, ziet en verwondert u! De entree-

prijs is van den 15den tot den 30sten September 1 pond sterling. De tentoonstelling heeft plaats in hotel „Atlantiek”!

PRESIDENT BAXTER,
Hoofd-Inspecteur van politie van
Scotland-Yard.”

Een hartelijk gelach klonk door het vertrek. „Wat een brutaliteit!” herhaalde Raffles. „Baxter is zeker krankzinnig geworden! De redactie veronderstelt dat ook, zooals uit het onderschrift blijkt.

Luister maar:

Wij merken hierbij op, dat men met dit bericht voorzichtig moet zijn. Als het maken van een automaat, zooals hierboven omschreven, ook al mogelijk is, dan levert de persoon van den geachten president ons nog geen waarborg genoeg voor al zijn beweringen.

Men denke slechts aan al de mislukte pogingen om John Raffles, den Grooten Onbekende, te achterhalen en te arresteerden.”

Terwijl de beide vrienden over dit bericht spraken, verscheen plotseling Baxter met een courant in de hand.

„Hebt u 't al gelezen, mr. Selfar?” riep hij uit. „Aardig niet waar? en dat heb ik zelf bedacht! Ja, ik zeide u reeds, dat u het maken van reclame aan mij moet overlaten! Wij zullen groote zaken doen! Lord Clife en Lord Rogers zijn dadelijk van hun uitstapje naar het buitenland teruggekeerd!

„Hedenavond groote soirée bij Lord Clife. Driehonderd pond extra verdienste voor u! Wat zegt u ervan?”

Dit alles kwam haastig over de lippen van Baxter, waarna hij in een fauteuil plaats nam.

„Met die advertentie hebt u iets wonderlijks gedaan”, antwoordde Charly Brand, „maar ik vrees voor het onderschrift.”

„O”, riep de inspecteur, „dat is niets dan nijd en afgunst! — Bij de couranten doet men het altijd zoo en buitendien, oppositie mag er wel zijn!

„Ik zal het huis door detectives laten bewaken, opdat de pennelikkers u niet lastig vallen. Want het zal een voldoening voor mij zijn, als zij later moeten bekennen, ongelijk te hebben gehad!”

„Maar mijnheer de president, de automaat is toch een uitvinding van mij”, beweerde Charly Brand.

„Alles goed en wel,” zei Baxter, „maar wat zoudt gij zonder mijn protectie zijn? Niets dan

een dwarskop, zooals de ezels in Woodford u noemen. Ge verwondert u? Mijn macht breidt zich over geheel Britannië uit. En u bent niet eens uit Woodford. U hebt er nauwelijks tien dagen gewoond! Maar wat gaat mij dit alles aan, ik ben blij, dat u hier bent!

Hé, vriend, hoe gaat het je?”

Deze vraag werd tot John Raffles gericht, dien hij eerst nu opmerkte.

„Ik ben Brown uit Boston!” Met deze woorden stelde Raffles zich voor.

„Ik heb Mr. Selfar hier leeren kennen en dadelijk vriendschap met hem gesloten! Ik bewonder uw bekwaamheid in het maken van reclame!

Het is een ondankbare zaak voor u om den beruchten John Raffles altijd te moeten najagen. — Dat brengt u niets op. Als u in mijn dienst wilt treden, dan geef ik u een salaris van vijfduizend dollar per jaar en dan maak ik u tot chef van onze reclame-afdeeling! — Wilt u? — —”

Lord Lister stak den hoofd-inspecteur de hand toe, maar lachend wees deze hem af.

„Waar is toch uw medewerker, Mr. Selfar?” vroeg Baxter nu aan Brand. „Is hij misschien spoorloos verdwenen of hebt ge hem vermoord, om het geheim niet te verraden? O, u wordt bleek! — — Heb maar geen vrees! Wat mij betreft, moogt u gerust tien moorden op uw geweten hebben.

„Maar nu moet ik weer weg om alles voor hedenavond in orde te brengen. U moet precies om negen uur komen! — —”

De hoofd-inspecteur stond op en gaf beide heeren de hand.

„A propos,” zei hij nog even terugkeerend, „ik wilde u nog vragen of u mij een klein plezier wildet doen! — Lady Rogers, een vroegere vriendin van mij, een ongeschroefd vrouwspersoon, schminkt zich als een bakvisch! Gij begrijpt mij wel! Ik verlaat mij ook in dezen geheel op uw trompetterautomaat.”

En even plotseling als hij teruggekomen was, verdween hij weer.

De beide vrienden keken elkaar eenige oogenblikken aan en begonnen daarna hartelijk te lachen.

„Baxter is totaal krankzinnig geworden!” meende Raffles.

„Ach, beste Edward,” zei Brand, „laat hem dat genoegen! De ontpopping van den automaat zal hem later wel tot bedaren brengen!”

Eenige minuten later kwam een andere bezoeker het vertrek binnen.

Hij had een reistasch in de hand; een bewijs, dat hij pas van het station kwam.

„Dat is Lord Clife,” stelde Raffles den bezoeker zijn vriend voor.

„Die man heeft meer geld dan verstand!”
voegde hij er fluisterend aan toe.

De lange Lord liep naar Brand toe.

„Bent u Mr. Selfar?” vroeg hij.

Deze boog toestemmend.

„Drommels, kerel, waarom heb je je met je
automaat niet tot mij gewend?” ging Lord
Clife voort. „Ik ben de eerste voorzitter en
heb als zoodanig de bevoegdheid om alles wat
u met Mr. Baxter bent overeengekomen, weer
ongedaan te maken.”

De koperslager begreep onmiddellijk wat
de Lord daarmee zeggen wilde. Baxter en de
Lord stonden in geen goede verstandhouding
tot elkander.

„Wel, uw lordschap,” antwoordde hij on-
verschillig, „dan pak ik mijn automaat weer
in!

Mr. Brown,” — hij wees naar Raffles —
„heeft mij reeds zestigduizend pond geboden,
als ik met hem naar Boston wil gaan!”

„Heeft die verdoemde Yankee dat gedaan?”
fluisterde Lord Clife en keek den gewaanden
Amerikaan woedend aan. Hij haalde zijn che-
que-boek uit den borstzak.

„Wel, ik geef u zestigduizend pond!” ging
hij voort. „Ik moet eigenaar worden van den
automaat!”

„Dat heeft Mr. Brown mij ook reeds gebo-
den!” beweerde Charly Brand kalm. „Uw
lordschap moet dus meer bieden!”

„Vijf-en-zestigduizend, Mr. Selfar!” riep
John Raffles nu onmiddellijk.

„Zeventig duizend!” schreeuwde de Lord!
„Gij zoudt een landsverrader zijn, Mr. Selfar
als gij uw nationaal werk aan een Yankee
verkocht!”

„Zoo denk ik er ook over, maar slechts on-
der twee voorwaarden!” zei Brand.

„Al hebt u ook een doziin voorwaarden!”
riep de Lord. „Laat hooren!”

„Eerstens, dat de automaat eerst na de slui-
ting van de tentoonstelling uw eigendom
wordt!” zei Brand.

„Dat spreekt van zelf, Mr. Selfar,” ant-
woordde lord Clife.

„Ten tweede stel ik tot voorwaarde, dat Mr.
Baxter niet te weten komt, dat u de koper
zijt geworden en dat u zijn aanbiedingen af-
wijst,” vervolgde Brand.

„Met genoegen,” zei Lord Clife.

„Ik begrijp u wel, Baxter heeft misschien
het plan om zijn kas te stijven.”

„Dat vrees ik ook,” zei Brand. „Maar ik zou
met de politie van Scotland Yard toch niet
gaarne ongenoegen willen hebben!”

„Dat begrijp ik,” antwoordde Lord Clife.
„Dus tot hedenavond te mijnen huize. Baxter

heeft u toch zeker kennis gegeven van mijn
soirée?”

„Ja, uw lordschap!” antwoordde Brand.

„Als u den gekken hoofd-inspecteur van po-
litie bij deze gelegenheid eens goed op zijn
plaats wist te zetten —” opperde lord Clife.

„Dat zal gebeuren, uw lordschap!” zei
Brand met een knipoogje.

„All right! — Good morning!” groette Lord
Clife, en de lange slungel, die zeventigdui-
zend pond sterling lichter geworden was,
vertrok.

„Ik feliciteer je wel, Edward!” zei Brand
nu.

„En ik jou, mijn jongen! Je hebt je goed
gehouden!” antwoordde Raffles.

„Nu hebben we reeds vijf-en-tachtigduizend
pond bijeen, en nog wel van lieden die het
best missen kunnen. Misschien komt er nog
wel meer bij!”

„En wat dan, Edward? — — —” vroeg
Brand.

„Dan maken wij de beloofde reis naar Eryp-
te. Ik verlang er reeds lang naar!” antwoord-
de Raffles.

Weer werd de deur geopend en nu kwam
een kogelrond mannetje, met een vuurrood
gezicht, binnen.

„Lord Rogers!”

Met deze woorden stelde hij zich aan de
heeren voor.

„Was Lord Clife zooeven niet hier?” vroeg
hij.

„Jawel, Uw Lordschap,” antwoordde Brand.

„Dus zonder mijn voorkennis”, antwoordde
de dikke. „Waarom is men tweede president,
als men zich als een pop moet laten heen en
weer gooien?”

Charly Brand deelde nu in korte woorden
alles mede wat met lord Clife behandeld was
en Lord Rogers werd iets vriendelijker.

„Zoo, zoo! Nu dat laat zich hooren!” zei de
dikke. „Of heeft hij u misschien nog andere
voorstellen gedaan?”

„Dat is een geheim”, antwoordde de koper-
slager en haalde de schouders op.

„Dan heeft de kerel den automaat zeker
reeds van u gekocht?” riep de kleine man.

„Maar dat doet niets ter zake, de wonder-
automaat moet in mijn bezit komen! Wat heeft
de kerel u er voor geboden?”

„Zeventigduizend pond, Uwe Lordschap,”
antwoordde Brand.

„Zeventigduizend pond? Dan hebt ge u la-
ten beetnemen! — ik geef u dadelijk tachtig-
duizend pond!” bood lord Rogers.

„Heel aardig, Uw Lordschap”, zei Charly
Brand. „Maar ik weet waarlijk niet — — —”

„Hoe u weer van Lord Clife kunt afko-

men?" sprak de Lord; „o, dat is zeer eenvoudig, waarde Mr. Selfar!

„Als de tentoonstelling is afgelopen, dan moet u Lord Clife het geld terugzenden en dan ben ik bezitter van den automaat."

„Hm, als Uw Lordschap zwijgen wil over den koop." opperde Brand.

„Dat spreekt vanzelf, Mr. Selfar!" zei de dikke lord, die daarop zijn chequeboek uit den zak haalde een cheque invulde en die aan Mr. Selfar overhandigde.

Brand liet de chèque met een diepe buiging in zijn zak glijden.

„Kunt u Lord Clife hedenavond niet eens belachelijk maken?" vroeg Lord Rogers nu. „Als u dat doet, dan betaal ik u daarvoor extra!"

„U zult over den automaat tevreden zijn!" antwoordde Brand.

„Dan is het all right!" zei de dikkert en met opgeheven hoofd ging hij heen.

De beide vrienden begonnen wederom hartelijk te lachen.

„Honderd vijf-en-zestigduizend pond", riep Brand.

„Let op, Charly, het wordt nog tweemaal honderdduizend pond!" zei Raffles. „Maar haast je nu, mijn jongen, wij moeten de cheques te gelde maken!"

Lachend scheidden zij van elkaar en nadat de geldzaken geregeld waren, brachten zij den ganschen middag in hun woning door, waar zij, naar het scheen, druk werk hadden. Eerst tegen den avond keerden zij in het hotel Atlantiek terug, waar hun een nieuwe verrassing wachtte.

Zij waren nauwelijks binnengekomen, of hoofd-inspecteur Baxter liep naar hen toe.

„Waar zit gij toch, Mr. Selfar?" vroeg de man. „Ik wacht reeds meer dan twee uur op u!"

„Wat is er van uw dienst, mijnheer de president?" vroeg Brand.

„Ik breng u de acht-en-veertigduizend pond sterling!" antwoordde Baxter.

„Wat? Hebt u mijn automaat nu reeds verkocht?" vroeg Charly Brand. „Dat is vlug gegaan!"

„Ja, ja, ik ben niet voor niets, hoofd-inspecteur van politie van Scotland-Yard," zei Baxter verwaand. „Een woord van mij is voldoende, om de voorzichtigste koopers te over-

tuigen. Hebben de beide Lords er niet over gesproken, dat zij ook liefhebbers zijn?"

„Nee, mijnheer de president!" loog Brand.

„Zij willen zeker niets van koopen weten. Maar let eens op, hedenavond, als zij den automaat gehoord hebben, zullen zij tegen elkander opbieden."

„Wie het eerst komt, het eerst maalt," zei John Raffles.

„Dat is zoo, Mr. Brown," gaf Baxter toe „en daarom heb ik met den verkoop spoed gemaakt."

„Zeer juist, mijnheer de president!" zei Brand. „Mag ik weten, wie den automaat van u gekocht heeft?"

„Nee, nee, mijn waarde Mr. Selfar," antwoordde Baxter lachend, „dat mag ik niet zeggen, en dat behoeft u ook niet te weten, want dat staat niet in onze overeenkomst. Hier zijn acht-en-veertigduizend vijfhonderd pond sterling; met het overige moet ge u maar niet bemoeien!"

Langzaam telde Baxter de banknoten op de tafel.

„Neem mijn vraag niet kwalijk, mijnheer de president," zei Charly Brand.

„Wel nee, Mr. Selfar!" antwoordde Baxter. „Wij blijven natuurlijk de beste vrienden. Wat u toekomt voor het tentoonstellen van den automaat, ontvangt u iederen dag aan de kas!"

Bij deze woorden speelde er een spottend lachje om de lippen van Baxter. Hij had bij den verkoop goede zaken gemaakt en verheugde er zich over, dat de koperslager zijn banknoten nauwkeurig bekeek.

„Wel, steek ze maar in uw zak, Mr. Selfar, ze zijn nu uw eigendom geworden," merkte Baxter op.

„Maar alleen door uw goedheid, mijnheer de president," antwoordde Brand. „Ik zal u eeuwig dankbaar zijn, en als ik een dezer banknoten in mijn hand neem, dan zal ik telkens met dank en trots denken aan den president, den machtigen hoofd-inspecteur van politie van Scotland-Yard, den grooten Baxter!"

De geveide hoofd-inspecteur stapte, trotsch als een pauw zegevierend de deur uit.

„De eenige, de groote Baxter!" zoo zou spoedig geheel Londen, ja heel Engeland over hem spreken!

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een soirée bij lord Clife.

De avond van de soirée bij lord Clife was aangebroken.

Lord Clife had den trompetter-automaat, in wiens binnenste natuurlijk John Raffles stak, met zijn rijtuig laten afhalen, opdat er niets aan de pop beschadigd zou worden.

Een detachement politie-agenten had het transport begeleid. Nu stond het instrument in een aangrenzend vertrek van de feestzaal en wachtte op een teeken, dat de hoofd-inspecteur van politie zou geven.

Intusschen hield deze voor de talrijk verschenen genoodigden een toespraak.

Nadat hij daarmede gereed was, werd de spreker beloond met luide bijvalsbetuigingen.

Hij was daardoor zóó gestreeld, dat de stem hem begaf om nog meer te zeggen.

Dit oogenblik maakte zich Lord Clife, die zich tot dusverre op de nagels gebeten had, ten nutte om naar het podium te gaan.

„Mijne heeren!” schreeuwde hij.

„Het is waar, dat wij de verdiensten van Mr. Baxter erkennen moeten, maar — ik heb de eer de eerste president te zijn —”

„En ik de tweede!” riep Lord Rogers.

„Ik heb mij”, sprak Lord Clife, „het genoege verschaft, u op een soirée uit te noodigen. U zult er u nu van kunnen overtuigen, dat mijn — — —”

„Onze!” riepen Lord Rogers en Baxter tegelijk.

„— keus de juiste geweest is! — Geeft acht, ladies en gentlemen, als ik bel, begint de voorstelling!”

Hij wilde de bel nemen, maar Baxter had zich daarvan reeds meester gemaakt.

Nu verscheen ook Lord Rogers op het podium.

Maar op dit oogenblik kwam de trompetter-automaat reeds binnen en liep met zwaren stap regelrecht naar de drie bestuursleden toe.

Voor zij het onheil zagen aankomen, was het ongeluk reeds geschied.

Baxter kreeg een trap op den voet.

Lord Clife kreeg een schop tegen zijn scheenbeen en de dikke Rogers een stomp met de trompet voor den buik; daarna stond de automaat stil.

„Goddam, Sir!” schreeuwden de drie presi-

denten den pseudo-uitvinder toe. „Wij zullen u verantwoordelijk stellen! Als dat zoo door gaat breekt die automaat ons in tweeën.”

„Mijne heeren”, sprak Charly Brand. „Mijn automaat is, zooals u weet, tegen brand, diefstal, inbraak en ongelukken verzekerd. Wend u dus tot de verzekeringsmaatschappijen.

„Overigens moet ik u zeggen, dat ik geen schuld heb aan het ongeluk, mijn automaat is mechanisch werk en handelt zonder verstand.

„Ik heb mij bovendien stipt gehouden aan uwe beschikkingen!”

Hij wees hierbij op een kring, die met krijt op den vloer getrokken was en in het midden waarvan de automaat stond.

„Deze plaats hebt u mij aangewezen,” ging Brand voort, „en de heeren kunnen er zich van overtuigen, dat ik mijn automaat precies daarop heb geplaatst.”

In een ommezien was het podium vol met menschen, die zich lachend en verwonderd om den automaat schaalden.

„Jawel, Mr. Selfar heeft gelijk”, hoorde men verscheidene stemmen luidkeels roepen, „de automaat heeft uitstekend gewerkt! Het is de schuld niet van Mr. Selfar of van den automaat.”

Wat kon het drietal bij de algemeene oppositie anders doen dan kalm zijn? Bovendien verdween hun misnoegen ook spoedig weer, toen zij de geestdrift bemerkten, die men op aller gezichten kon zien.

Ieder betastte den automaat en kon niet genoeg woorden vinden van lof en bewondering.

De presidenten kwamen spoedig weer in een goede luim.

John Raffles, die zich heel gemakkelijk in den automaat kon bewegen en alles wat er om hem heen gebeurde kon zien, begreep spoedig, dat de genoodigden allen zeer bekrompen van geest waren en dat hij dus niet bang behoefde te zijn om ontdekt te worden.

De bedienden brachten allerlei ververschingen en de stemming der genoodigden werd nog vroolijker, toen ten slotte de trompetter-automaat in functie trad.

Maar het was dan ook wonderlijk wat de automaat deed, want eensklaps hoorde men het lied:

Laat ons drinken, Laat ons klinken
Bij het schuimen van den wijn!

En nadat men dit stuk met daverend hand-
geklap had begroet, begon de automaat plot-
seling het minder bekende lied te spelen:

En ik moet, zei het oude manneke
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog drinken uit mijn kanneke,
Nog eens eens vroolijk zijn!
Leve de wijn! Leve de wijn!
Komt laat ons allen vroolijk zijn!

Eindelijk, terwijl de aanwezigen reeds tamel-
liik vroolijk waren, besteed Baxter nog-
maals het podium en sprak:

„Ladies en gentlemen, hetgeen u tot dus-
verre van onzen wonder-automaat gehoord
hebt, was niets meer dan gewoon.

Onze hooggeachte uitvinder, de eenvoudige,
maar geleerde koperslager Mr. Selfar, heeft
hem echter zoodanig weten in te richten dat
hij evenals een mensch kan denken en voe-
len!

„Gij zult u daar spoedig van kunnen over-
tuigen!”

Charly Brand boog toestemmend en Baxter
verliet het podium, begroet door den storm-
achtigen bijval der aanwezigen, die inderdaad
geloofden aan de wonderlijke krachten van
den automaat.

Charly Brand beklom nu het podium en
sprak:

„Hooggeachte dames en heeren!

Ik weet waarlijk niet of mijn automaat al
uw lof verdient. Ik ben een eenvoudig koper-
slager en heb nog nooit de eer gehad, in zul-
ke voorname kringen te verkeeren.

„Ik verzoek eenige heeren, die een proef
willen nemen, om nader te komen, maar zeg
u vooruit, dat ik persoonlijk geen invloed kan
uitoefenen op de uitwerking van den magne-
tischen stroom.”

Een luid hoera volgde op deze woorden en,
als ten overvloede, hoorde men van den won-
der-automaat het mooie lied:

„Wij zitten zoo vroolijk te zamen
En hebben elkander zoo lief”,

zoodat er aan het gejubel geen einde kwam.
Charly Brand draaide intusschen ijverig aan
de schroeven van den automaat en verklaar-
de weldra, dat de electro-magnetische voor-
stelling beginnen kon.

Het eerst kwam Lord Hampshire, een oude
gek, die den naam had, een vrij losbandig le-
ven te leiden.

Lord Lister kende de gewoonten van al de
heeren, die zich om het podium verdrongen.

Lord Hampshire drukte, overeenkomstig de
aanwijzingen van Charly Brand, op het elec-
tro-magnetische verbindings-contact.

Langzaam ging de arm met de trompet in de
hoogte.

Overal doodelijke stilte.

„Ach, kon ik nog eens weer zoo minnen,
Als destijds in de maand van Mei”,

klonk het uit de trompet.

De arme Lord sperde de oogen wijd open,
hij boog als een knipmes, daarna liep hij met
een gemompelden vloek van het podium en
werd met een spottlach van al de aanwezigen
ontvangen.

Reeds het volgende oogenblik was de ge-
blameerde verdwenen.

Als tweede persoon naderde een dame, die
sterk geschminkt was en die door haar toilet
er jeugdig wilde uitzien, maar die tot dusver-
re tevergeefs op een man wachtte.

Met een smachtenden zucht drukte zij op
den knop, deinsde echter weldra verschrikt
terug, want de vreeselijke automaat blies:

„Reeds meer dan 30 jaren zijt gij oud.”

Dat was shocking. De dames en heeren
lachten en applaudisseerden.

Thans kwam met afgemeten schreden de
eerste president, Lord Clife, aan het toestel.
Een druk en men hoorde:

„Man, wat heb je een raar vest aan.”

Drommels! Lord Clife bekeek zijn wit vest,
met roode figuren. De duivels-trompetter had
niet te veel gezegd.

Er bevond zich bovendien een groote roode
wijnvlek op het mooie zijden vest. Dat was
weliswaar ergerlijk, maar niettemin was de
Lord ten hoogste verheugd over de knapheid
van zijn automaat en drukte den uitvinder
een banknoot van tien pond in de hand.

„Kom maar mee, Lucie,” zei de baronet
Sir Walter Osborne tot zijn vrouw. „Ik wil er
wel tien pond op verdedden, dat de trompet-
ter zich tegenover jou als een gentleman ge-
draagt!”

Bedeest drukte de jonge vrouw, die eerst
sedert een jaar gehuwd was, op den knop en:

Blonde lokken, blauwe oogen
Tanden, ach, als parelen zoo wit,

hoorde men uit de trompet.

„Bravo, bravissimo!” riep de baronet en gaf de uitvinder een banknoot van tien pond.

Nu betrad Lady Rogers, de vroegere vriendin van Baxter het podium.

De hoofd-inspecteur wilde haar de hand reiken, maar de verschrikkelijke trompetter duwde hem terug en blies:

„Lindeman, Lindeman, wat gaat jou de vrouw van een ander an!”

Ten slotte bleef de hoofd-inspecteur van politie Baxter nog over, om den automaat te doen werken, maar hij weigerde om zich met den trompetter-automaat nu ook in verbinding te laten stellen.

„Ik vertrouw de zaak eigenlijk niet, mompelde hij, en bovendien past het een hoofd-inspecteur van politie ook niet, om zich tot zoiets te leenen!”

„Komaan, Baxter, wij zijn immers onder ons!” riep men van alle kanten en Lord Clife beweerde zelfs, dat Baxter, als derde president, wel verplicht was het te doen, en onder lachen en scherts drong men den hoofd-inspecteur naar het podium.

Wantrouwend naderde hij den trompetter.

„Er is toch geen bedrog in het spel?” vroeg hij Charly Brand. „Ik ben de hoofd-inspecteur van politie Baxter, van Scotland-Yard! Dat weet u immers wel!”

„Zeker, zeker,” antwoordde de oude man en keek hem zoo onschuldig aan, dat het wantrouwen van Baxter weer verdween.

„Ik sta immers niet met mijn automaat in verbinding, mijnheer de president,” vervolgde Brand. „Alleen de magnetische stroom werkt hier!”

„De duivel mag dien onzin halen,” dacht

Baxter, maar hij drukte toch op den knop.

De automaat reageerde daarop eerst niet, de arm met de trompet ging weliswaar een weinig omhoog, maar zakte telkens weer neer.

De hoofd-inspecteur verheugde zich daar reeds over, maar — plotseling — ging de arm in de hoogte en door de zaal klonk het lied:

„Gij zijt de ware broeder ook niet!”

Baxter stond als verlamd.

„Bravo, bravissimo! Dat Baxter leve! Hiep, hiep, hoera!” klonk het van alle kanten.

De aanwezigen konden niet weer tot bedaren komen en verdrongen zich om den armen hoofd-inspecteur, die nog steeds als vastgenageld stond.

„Misschien zegt hij ons ook nog wanneer de Groote Onbekende, Raffles, eindelijk eens door Baxter gearresteerd zal worden!” riep Lord Rogers, en onmiddellijk blies de trompet:

„Als de zwaluw wederkeert,
’t Volgend jaar! — —”

De ladies en gentlemen proestten het uit van lachen, vooral, toen het instrument nu begon te spelen:

„God save the King.”

Allen zongen nu mede en dansten om den automaat; Baxter moest natuurlijk van de partij zijn, want de anderen sleepten hem mede.

Hij dacht echter bij zichzelf:

„Wacht maar, Mr. Selfar, ik zal je trompetter wel nader bekijken!” Hij vertrouwde thans het zaakje heelemaal niet meer.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Vlooiënbeten.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter was niet bijzonder goed in zijn humeur, toen hij den volgenden morgen in zijn bureau kwam.

Maar inspecteur Marholm, bijgenaamd de „vloo”, stoorde zich daar volstrekt niet aan en ging voort met rooken en de ochtend-editie van de „Times” te lezen.

„Morning, inspecteur,” met deze woorden beantwoordde hij vroolijk den onvriendelijken groet van zijn chef.

„Drommels, het moet gisteravond bij Lord Clife prachtig geweest zijn,” ging hij voort. „De wonder-automaat schijnt aan ieder de waarheid gezegd te hebben. — Gij zijt de ware broeder ook niet. — Ha, ha, ha!”

Bij deze woorden zweeg hij, want hij zag het woedende gezicht van Baxter.

„Kerel, ik waarschuw je!” riep deze.

„Wel, het is niets nieuws meer, inspecteur, — ging Marholm voort, — het is reeds lang in Londen bekend.”

„De vervloekte journalisten zouden het gevaagd hebben?” riep de inspecteur.

„Nu, dat geloof ik wel”, antwoordde de „vloo” lachend.

„Houd je mond!” snauwde de hoofd-inspecteur.

„Hm, hm”, fluisterde de „vloo” en kneep zijn oogen dicht. „Was Lady Rogers vroeger uw vriendin?”

„Kerel, wat kunnen de vrouwen van anderen mij schelen,” riep Baxter woedend. „Ik verzoek je om over mijn particulier leven niet te spreken!”

„Daarin stel ik ook zeer weinig belang, inspecteur,” antwoordde Marholm, „al is men als het ware ook mede verantwoordelijk voor den goeden naam van zijn chef. Wij, hier in Scotland Yard, moeten de menschen een goed voorbeeld geven. Maar, maar...”

„Wat maar?” schreeuwde Baxter.

„De trompetter-automaat heeft gelijk!” vervolgde de vloo. „Jij bent de ware broeder ook niet! — — —”

„Kerel, hoe kun je zoo brutaal zijn om mij met „ij” aan te spreken?” viel Baxter uit.

„Dat doe ik immers niet, inspecteur,” zei Marholm. „Ik haal het lied slechts aan. En onder ons gezegd, inspecteur, u hebt reeds meer dan genoeg dulle streken uitgehaald.”

Baxter kon niet spreken; zijn gezicht vertoonde al de kleuren van den regenboog.

Eindelijk, na lang zwijgen, zeide hij:

„Kerel, ongeluksvogel, ik wou, dat ik je dooddrukken kon als een werkelijke „vloo”!”

„O, inspecteur,” begon Marholm, „u zoudt mijn dood slechts al te spoedig moeten be-treuren, want ik vlei mij er mee — —”

„Met niets, ingebeelde gek!” viel Baxter hem in de rede. „Ieder mensch kan vervangen worden en ik kan ieder oogenblik den domsten agent tot secretaris bevorderen.”

„Dan verwondert het mij, dat u dat niet reeds lang gedaan hebt”, antwoordde de „vloo” spottend. „Als ik niet begreep, dat u mij bitter noodig had, zou ik mijn ontslag reeds lang hebben aangevraagd!”

„Zeker om te verhongeren?” vroeg Baxter.

„Neen, inspecteur,” antwoordde Marholm. „Lees toch eens het „Dierenleven” van Brehm, daarin zult u vinden, dat vlooiën een zeer taai leven hebben. Omtrent mij kunt u gerust zijn; maar u zou ik wel een goeden raad willen geven.”

„Dat zal wel iets bijzonders zijn”, riep de inspecteur.

„U kunt het houden voor wat u wilt,” ging Marholm voort. „maar in uw plaats zou ik mij niet altijd op den voorgrond willen stellen.”

„Wät zeg je daar?” beet de hoofd-inspecteur zijn secretaris toe.

„Dat u overal vooraan wilt zijn!” zei Marholm brutaal.

„Dat is mijn plicht als inspecteur!” beweerde Baxter.

„Om bij alle nonsens vooraan te zijn?” vroeg Marholm nu. „Bedenk toch eens, wat het gevolg van dit alles geweest is. Een échec als president van de zedelijkheidsclub, een pak slaag bij de schoone lady, een uurtje in het gekkenhuis...”

„Zwijg toch!” bulderde Baxter; maar Marholm kon zich niet bedwingen.

„Kijk eens, inspecteur”, ging hij voort en bij deze woorden nam hij een dik boek uit de kast. „Hier in dit boek zijn al uwe domme streken verzameld, die ik in druk zal geven, zoodra ik uit den dienst ontslagen ben.”

„Verbrand dien rommel maar, want met mijn toestemming wordt je nooit ontslagen!” voegde Baxter hem toe.

Dat was juist wat Marholm hooren wilde en hij sloot het boek weg.

Nu eerst had hij volle recht van spreken.

„Hm, het moet gisteravond toch bijzonder mooi geweest zijn.” begon hij opnieuw.

„Laat mij toch met rust! Het was niets dan zwendel, maar ik zal trachten er achter te komen,” bromde Baxter.

„Zoo?” vroeg de „vloo” verwonderd. „Houdt u de in den mensch wonende magnetische kracht voor zwendel?”

„De grootste professoren hebben zich daarmede toch reeds bezig gehouden!”

„Omdat het de grootste domkoppen van Oud-Engeland zijn,” meende Baxter. „Ik wil aan dien zwendel een eind maken en den koperslager Selfar ontmaskeren!”

„Als gij uw vingers daarbij maar niet brandt, want ik geloof er wel aan,” zei Marholm.

„Omdat je ook een groote ezel bent!” spotte Baxter.

„Ik dank u, inspecteur,” hernam Marholm, „en bedien mij van hetzelfde compliment. Want als u verstandig geweest waart, dan zou geheel Londen u heden niet weer uitlachen.”

„Mr. Selfar zal alle kosten betalen!” riep Baxter.

„O, dat geloof ik nog niet,” beweerde Marholm.

„Hij heeft in mij de Koninklijke politie beledigd!” hield Baxter vol.

„Dat moet u hem nog bewijzen!” meende de vloo. „Wilt u misschien beweren, dat hij met het lied: Jij bent de ware broeder niet, uw particulier leven bedoeld heeft?”

„Houd toch op, kerel,” riep Baxter, terwijl hij zijn beide handen voor de ooren hield. „Ik zal blij zijn, als de man weer weg is!”

„Komaan, inspecteur! John Raffles gaat niet zoo gemakkelijk weg,” lachte Marholm.

„Voor mijn part mag hij sterven!” riep de hoofd-inspecteur. „Hoe kom je op zulke gedachten, Marholm? Als Raffles nog leefde, dan zou hij zeker reeds lang weer een levens-teeken gegeven hebben.”

„Hij is misschien in de een of andere badplaats,” antwoordde de „vloo” spottend. „Let maar eens op, zoodra hij geen geld meer heeft, zult u wel weer van hem hooren.”

„Dat hoop ik niet,” zuchtte Baxter. „Die kerel ontnemt mij mijn verstand nog.”

„Met uw verstand zal hij weinig kunnen beginnen,” zei Marholm.

Baxter keek zijn secretaris woedend aan en verdween daarna in zijn particulier vertrek om een uurtje te slapen.

De „vloo” stak een versche pijp op en las nog eens na wat hij over Baxter genoteerd had.

Onder anderen vond hij het volgende:

„Als wij den geachten inzender niet ken-

den, dan moesten wij wel denken met een nieuwen Raffles-streek te doen te hebben —”

„Dat geloof ik ook,” mompelde de „vloo”.

„Ik dacht ook reeds, waar Raffles zolang bleef. Van verveling ben ik mager geworden. Ik moet den trompetter-automaat toch maar eens een kleinen wenk geven! — — —”

Terwijl dit alles in Scotland-Yard voorviel, zaten Lord Lister en zijn secretaris Charly Brand in hun woning in de Park Road, hun sigaretten te rooken en waren bezig banknoten te tellen.

Behalve de banknoten lag er nog een stapeltje blinkende goudstukken op tafel, die de oude bediende Gaston in rolletjes verpakte.

„Hoeveel hebben wij nu bij elkaar?” vroeg lord Lister zijn secretaris.

„Van Baxter acht-en-veertig duizend vijfhonderd, van Lord Clife zeventigduizend, van Lord Rogers tachtigduizend — en hoeveel aan andere ontvangsten?”

„Driehonderd pond!” antwoordde Gaston, tot wien deze laatste vraag gericht was en die, daar hij gereed was, het vertrek verliet.

„Dat zijn te zamen honderdachtennegentigduizend achthonderd pond sterling”, berekende Lord Lister.

„Inderdaad, een mooi sommetje en alles gekregen van lieden, wien het niets hindert.”

„Zoo rijk aan contanten zijn wij in een heelen tijd niet geweest!” zei Brand. „Edward, zullen wij nu inderdaad nog veertien lange dagen hier in zorg en angst blijven doorbrengen?”

„Ja, waarom niet?” gaf deze ten antwoord. „Meen je, dat ik de ontbrekende vijftienhonderd pond in den steek zou laten? Neen, Charly, dat nooit, want ik heb ze voor een goed doel bestemd!”

„Je bent toch een edelmoedige kerel, Edward!”

„Ach, ik denk altijd, dat leven en leven laten het beste is, wat men doen kan,” antwoordde Raffles. „De armen in White Chapel moeten ook eens een goeden dag hebben. — Maar dezen keer baart mij het geld geen vreugde!”

„Maar Edward, ik begrijp je niet!” zei Brand.

„Het baart mij geen vreugde,” herhaalde Raffles.

„En waarom niet?” vroeg Brand.

„Omdat wij het te gemakkelijk verdiend hebben,” luidde het antwoord.

„En wat zal er nu verder gebeuren als de drie koopers lang genoeg over den trompetter getwist hebben?”

„De heeren zullen er zich wel voor in acht nemen om alles wereldkundig te maken!”

„Is dat niet beter voor jou en voor mij? Vroeger hebben wij gevaren genoeg uitgestaan!” zei Brand.

„Dat was juist het aantrekkelijke van de zaak!” beweerde Raffles.

„Je wilt daarmee toch niet zeggen — —”

„Dat de wereld ook zoo oordeelen zal,” zei de Groote Onbekende. „Men zal er aan twifelen, of John Raffles, de Groote Onbekende, dit gedaan heeft, en dat snijdt mij! Ik heb liever, dat geheel Scotland-Yard achter mij aanjaagt en dat de goede Baxter uitroept: Dat is John Raffles weer!”

„Edward, Edward!” waarschuwde de jonge man; „wie zich moedwillig in het gevaar begeeft, zal er in vergaan!”

„En die zich voor het gevaar verbergt, leert het te vreezen!” zeg ik liever, zei Raffles.

Lord Lister liep onrustig door het vertrek heen en weer, eindelijk zeggend:

„Nee, ik heb er genoeg van om mij verscholen te houden. Ik zou er meer plezier in hebben, voor Baxter te gaan staan en hem toe te roepen: Hier is John Raffles! Grijpt hem, als je kunt!”

„Men is alleen tegen het gevaar gewapend, als men weet, dat men achtervolgd wordt!”

Bij deze woorden was Charly Brand verschrikt opgesprongen en riep uit:

„Edward, je bent toch niet van plan, om — — —?”

„Den inspecteur van politie Baxter mede te deelen, dat ik weer in Londen ben. — Ja, dat zal ik doen!” vulde Raffles aan.

Hij sprak deze woorden met zooveel overtuiging uit, dat zijn vriend er van afzag om hem van dit plan af te brengen.

Het zou ook te vergeefs geweest zijn, want de moedige man was reeds voor zijn schrijfbureau gaan zitten, zette haastig eenige woorden op papier en deed dit schrijven in een enveloppe waarop hij het adres van den hoofd-inspecteur plaatste.

„Nu is het mij alsof er een steen van mijn hart gevallen is,” zeide hij. „Nu kan ik tenminste jou en andere menschen weer eerlijk in het gezicht kijken en wie zijn oogen op durft slaan, behoeft geen gevaar te duchten.”

En terwijl hij zijn vriend op den schouder klopte, voegde hij er bij:

„Kom, mijnheer de koperslager Selfar! voor je automaat dreigt geen gevaar, zoo lang als ik er in steek!”

Daarna verlieten de beide vrienden hun woning om weer naar het hotel Atlantiek te gaan.

Nog nooit had hun het ontbijt zoo goed gesmaakt als heden en de kellner zeide tot zijn chef:

„Let er eens op, mr. Allister, de zaak van den trompetter-automaat zal zeker nog vroolijk eindigen!”

„Ja, dat is mogelijk,” antwoordde mr. Allister.

„Nu, bedien de heeren maar goed, dan is voor ons de zaak van den trompetter-automaat ook niet kwaad.”

.....

Nadat hij gedineerd had, keerde hoofd-inspecteur Baxter naar zijn bureau terug.

Het diner was goed geweest en dientengevolge was hij weer in een beste luim.

„Zeg eens, Marholm, is er iets nieuws?” vroeg hij binnentredend.

De „vloot” was weer in een rookwolk gehuld, waardoor Baxter het ironische lachje niet bemerkte, dat om zijn lippen zweefde.

„Hier is een spoedbrief!” antwoordde Marholm. „Ik wilde hem eerst naar u toesturen, maar dacht, dat het wel tijd zou hebben tot na den maaltijd, want niets is onaangenamer dan een kwaad bericht als men bezig is te dineeren!”

„Voor jou misschien,” antwoordde Baxter. „Jij neemt het met je plichten niet zoo nauw — jij bent —”

De verdere woorden bleven hem in de keel steken. Baxter keek met wijd opengesperde oogen en zoo bleek als een doek, naar den geopenden brief.

„Wat is er toch?” vroeg de vloot.

„Zwij — — zwij — —!” hijgde de hoofd-inspecteur.

„O, zwijnenvleesch, dat is mij te vet en dat werkt nu zeker in uw maag,” lachte de vloot. „Ja, ja, ik ken dat. Als men dat gebruikt heeft, dan moet men altijd een flinken slok whiskey nadrinken.”

„Zwijgen moet je!” riep Baxter.

„Zie je dan niet, dat ik een — — —”

„Brief gekregen heb,” vulde Marholm aan. „Zeker! En bijzonder aangenaam schijnt de inhoud juist niet te zijn!”

„Vreeselijk —!” zuchtte Baxter.

„Dan moogt u mij wel dankbaar zijn, dat ik hem liet liggen. — Wat staat er dan toch in?” vroeg Marholm.

„Raffles is weer in Londen!” zuchtte de inspecteur.

„Wie?” vroeg Marholm.

„Raffles, de Groote Onbekende. De nagel aan mijn doodkist!” luidde het antwoord.

„All right!” liet Marholm zich ontvallen.

„All right?” — herhaalde Baxter. „En verder zeg je niets?”

„Nee! hij komt niet onverwacht en juist ter rechter tijd,” antwoordde Marholm.

„Ter — rechter — tijd?” herhaalde Baxter

weer. „Marholm, kerel, heeft de duivel je gestuurd? Nu, terwijl ik als president mijn handen vol werk heb?”

„En terwijl de agenten van Scotland Yard voor een pop op wacht moeten staan!” riep Marholm uit. „Ja, het is ver gekomen; het wordt waarlijk tijd dat er weer eenig leven in de manschappen gebracht wordt. John Raffles komt dus nu wel ter — — —”

„Kerel, zwijf toch!” schreeuwde Baxter en sloeg met de vuisten op tafel, zoodat de inkt uit den inktpot spatte en het witte vest van den inspecteur bezoedelde.

„De trompetter-automaat zou nu zingen: Kerel wat heb je een raar vest aan? riep de „vloot” spottend.”

„Er uit, er uit!” schreeuwde Baxter.

„U geeft mij dus verlof? Goed, inspecteur, ik dank u! —” riep Marholm, stond op en greep naar zijn hoed.

„Wil je wel hier blijven, ezel, dagdief!” bulderde Baxter.

„Ook goed!” zei Marholm en stak een nieuwe pijp op.

„Doe die pijp weg!” riep Baxter.

„Die hindert mij niet bij het spreken, inspecteur!” lachte de vloot.

„Maar mij!” stootte Baxter op.

„Maar u behoeft niet te spreken als u niet wilt!” zei de vloot bedaard.

„Schaapskop!” riep Baxter, terwijl hij nog eens den brief doorlas.

„Misschien had de een of andere spotvogel den brief geschreven,” dacht hij. Maar neen, er was geen vergissing mogelijk.

Onverschillig schoof Marholm de pijp naar den anderen hoek van zijn mond.

„Daar — daar — lees hem ook eens!” riep Baxter en overhandigde Marholm den brief.

Inspecteur Marholm was zeer voorzichtig. Hij haalde een bundel papieren te voorschijn, maakte de map open en vergeleek de zich daarin bevindende brieven met dien, welken de inspecteur thans ontvangen had.

„Het is in orde!” zei hij op beslist toon.

„De brief is van Lord Lister, den Grooten Onbekende. Zoo, zoo, dus weer eens een levensteeken van onzen goeden vriend. Maar wat schrijft hij toch? Heeft hij zich goed gemuseerd? Heeft hij weer geen geld? Ja, het lieve geld! Als het vierkant was, dan zou het niet zoo vlug door de vingers rollen!”

Marholm bracht de papieren weer op hun plaats, ging weer zitten en staarde lang naar den brief.

„Mijn beste hoofd-inspecteur van politie Baxter,” begon hij te lezen.

Hij wendde zich tot dezen, die als wezenloos voor zich keek.

„Inderdaad netjes van den Lord,” ging Marholm voort, „men kan toch dadelijk merken, of iemand een goede school heeft bezocht! Mijn beste — dat klinkt zoo gemoeidelijk, zoo beminnelijk!”

„Houdt toch op, kerel!” jammerde Baxter, zijn beide ooren dichtstoppend.

„Ik had gisteravond het genoeg,” las Marholm nu verder, „u weder eens te zien! Ik was verwonderd, dat u er zoo slecht uitzag!”

„U wordt dik, mijn beste inspecteur, wanstaltig dik!”

„Bah, wat een ellendeling!” raasde de hoofd-inspecteur.

„U moet meer beweging nemen, weer zoo'n kleine Rafflesjacht op touw zetten. Dat werkt gunstig op den bloedsomloop.”

Baxter kon zich van woede niet meer bedwingen.

„Ik ben iederen dag in de nabijheid” las Marholm voort, „van den wonderautomaat te vinden. Ik heb veel genoeg met dat instrument. De electro-magnetische-inspiratie werkt verbluffend! — — Als hij reeds bij u zulke resultaten vertoont, wat zou ik dan wel te hooren krijgen? Men doet het verstandigst, om er met de vingers af te blijven.

Ik raad u dat met allen ernst aan.

JOHN RAFFLES.

P.S. Ik verzoek u om inspecteur Marholm, uw secretaris, van mij te groeten!”

„Dank u wel,” zeide de „vloot” en vouwde den brief weer dicht.

„Wat zeg je van die brutaliteit?” vroeg Baxter.

„Niets inspecteur!” antwoordde Marholm.

„Niets? En mijn hoofd is geheel verward!” zei Baxter en liep door het vertrek heen en weer.

„Ik geloof,” mompelde Baxter, „dat de automaat hem de beste gelegenheid aanbiedt om weer geld te krijgen! Maar dat zal hem moeilijk vallen. Ik zal hem dag en nacht laten bewaken! Neen, dat hij juist nu verschijnt! Men kan toch op geen twee plaatsen tegelijk zijn!”

„Neen, dat kan men niet,” bevestigde Marholm.

„Weet je geen raad, Marholm? Je bent toch anders nog al bij de hand!” vroeg Baxter.

„Wel, leg uwe betrekking van president neer,” stelde Marholm voor.

„Dan zou ik wel gek zijn,” zei Baxter. „Zal ik mij blootstellen aan de spotternij van het publiek? Moet ik alleen aan de beide domme Lords de zegepraal overlaten? Ja, dat zou hun welkom zijn! Neen, neen, als je niets beters weet.”

„Hm, hm,” bromde de „vloo”.

„Kom er maar mede voor den dag!” riep Baxter. „De domste invallen zijn soms de beste!”

„Vooral als men zelf geen betere invallen heeft,” antwoordde de „vloo”. „Laat hem maar rustig begaan.”

„Wat — zeg — je — laten begaan?” stamelde Baxter.

De inspecteur keek Marholm verwonderd aan.

„Zou ik kalm moeten toezien, dat John Raffles miljoenen steelt?”

„Waarom niet, inspecteur?” vroeg Marholm. „Hij vraagt u niet om verlof daartoe en neemt het ten slotte ook slechts van hen, die het missen kunnen.”

„Marholm, Marholm, ik raad je om je onmiddellijk door een zenuwarts te laten onderzoeken,” zei Baxter.

„Arresteeren laat hij zich toch niet,” ging de „vloo” voort, „en als gij u in het minst niet om hem bekommert, dan komt u het verste. Gij windt u nu alweer op en wie weet, wat hij u op de tentoonstelling, ten aanhoore van duizenden menschen zal zeggen.”

„Houd toch op!” kreunde de hoofd-inspecteur, die zijn ooren dicht hield.

Maar Marholm ging voort:

„Hij maakt u ten slotte onmogelijk in Scotland-Yard en in geheel Londen. En wat wilt u dan beginnen? Een zaakje in augurken of lucifers?”

De dikke Baxter ging rechtop staan, stak zijn rechterhand tusschen den tweeden en derden knoop van zijn uniformjas en liep het vertrek op en neer.

Eindelijk ging hij zitten; het zweet liep hem van het voorhoofd.

„Marholm,” riep hij, „waarom plaag je mij zoo?”

„Plagen? Ik meen het goed met u, inspecteur,” beweerde de vloo. „Ik zou het verschrikkelijk vinden als u om Raffles den dienst moest verlaten! En zulk een goedhartigen chef als u, krijg ik nooit weer!”

Baxter, die in zijn wanhoop niet op den spottenden toon lette, begon luid te snikken en drukte zijn secretaris de hand:

„Je bent toch een brave kerel, Marholm,” zei hij ontroerd, „ik dank je. Misschien is je raad, om mijn presidentschap neer te leggen, toch goed.”

„Bravo, inspecteur, dat is de eerste verstandige gedachte, die ik van u hoor,” zei Marholm. „Ik durf er wel op wedden, dat u en John Raffles nog goede vrienden wordt.”

„Dat hoop ik maar,” antwoordde Baxter. „Dan zou ik eindelijk rust van dien kwelgeest krijgen.”

Marholm stak een versche pijp op, want nu wist hij, dat zijn vriend John Raffles voorloepig niets te vreezen had van den hoofd-inspecteur.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Raffles deelt klappen uit.

De tentoonstelling was geopend en dagelijks bestormden honderden het Atlantiek-hotel, waar de zaal veel te klein was om de duizenden bezoekers te ontvangen.

Marholm had gelijk gehad; bijna geheel Scotland-Yard was op de been, om de orde onder de groote massa menschen te handhaven, die den wondertrompetter-automaat zien en hooren wilden.

Baxter kende zich zelf bijna niet meer van trots en verwaandheid.

Slechts één zaak maakte hem het leven onaangenaam, namelijk de korte spotbrieven van Raffles, die iederen avond op zijn tafel

lagen en alle bijzonderheden van den vorigen dag vermeldden.

„Ben je blind, Baxter, of wil je mij niet zien?” stond telkens aan het slot der brieven. — — —

De arme hoofd-inspecteur leed onuitsprekelijk; hij was steeds vergezeld van eenige in burgerkleeding gestoken detectives, maar van Raffles was niets te zien.

Eén ding troostte hem, namelijk dat nog niemand wist van de aanwezigheid van den gevreesde.

Maar op zekeren dag verwekte het een kleine ergernis, dat de wondertrompetter plotse-

ling den bekenden Raffles-marsch speelde en de detectives een jong mensch arresteerden.

Maar men moest hem spoedig weer vrijlaten, toen men ontdekte, dat hij slechts de componist van het lied was.

De voorlaatste dag van de tentoonstelling was aangebroken. Wederom lag er een Raffles-brief op de tafel van den hoofd-inspecteur, die zich lachend tot Marholm wendde.

„De goede Raffles begint vervelend te worden!” zei hij.

„Wel, inspecteur, men moet den dag niet prijzen voordat hij om is,” merkte Marholm op.

„Onzin, Marholm!” beweerde Baxter. „Ik weet wel, waaraan het ligt. Ik heb alle heeren, die iets bezitten, in het geheim laten waarschuwen.”

„Drommels, als John Raffles u dat maar niet kwalijk neemt,” zei Marholm.

„Wel neen!” antwoordde Baxter, „men is toch niet voor plezier chef der politie van Scotland-Yard. Als ik den schurk eens te pakken heb, dan laat ik hem niet weer los.”

„Ik wensch u het beste, inspecteur; maar dat zal ik wel niet beleven,” zei de vloot met een zucht.

Intusschen had Baxter den brief geopend. Hij had er nauwelijks een blik in geworpen of hij sprong van zijn stoel op en riep:

„Duivels! wat een brutaliteit!”

„Wat is er?” vroeg Marholm.

„De duivel is lotgebroken; ik dacht wel, dat je raad geen penny waard was,” snauwde Baxter.

„Ik heb er immers ook niets voor verlangd,” zei de vloot gemoedelijk.

„Met dien kerel vrede te houden, is onmogelijk,” beweerde Baxter. „Neen, Marholm, je bent een ezel, daar wil ik je wel een schriftelijke verklaring van geven.”

„Die verklaring zou mij weinig baten,” zei Marholm, „of is John Raffles misschien van plan om mij tot zijn particulieren secretaris aan te stellen?”

„Neen, hij heeft het oog op den automaat gevestigd!” zei Baxter.

„Op den trompetter?” vroeg de vloot.

„Ja zeker! Waarover spreekt Londen thans anders?” vroeg Baxter. „Daar, lees maar eens!”

De inhoud van den brief was inderdaad in staat om den kalmsten persoon in drift te doen ontvlammen.

Hij luidde als volgt:

„Waarde Hoofd-inspecteur Baxter!

U zult wel reeds lang gevraagd hebben wat ik in Londen zoek. Ik zoek een nieuw

voorwerp, waarvoor men geld krijgen kan.

Ik heb den trompetter-automaat van Mr. Selfar sedert twaalf dagen oplettend bestudeerd en ben tot de overtuiging gekomen, dat men daarmee prachtige zaken kan doen.

Daar ik er mij van overtuigd houd, dat de automaat reeds verkocht is, zal ik de vrijheid nemen haar vóór het sluiten der tentoonstelling weg te kapen.

Of dat heden, morgen of overmorgen gebeurt, kan ik nog niet zeggen, maar ik wilde u vooraf van mijn voornemen kennis geven.

Met vriendelijken groet,

JOHN RAFFLES.”

„Dat is openhartig,” zeide de „vdoo”. „Hij verschaft zooals altijd, ons de gelegenheid om hem te arresteeren. Wat denkt u nu te doen, inspecteur?”

„Dat zal ik jou niet aan jou neus hangen,” spotte deze. „Met jou is toch niets te beginnen.”

„Wel, dat is mij des te aangenamer, inspecteur!” zei Marholm. „Ik ben nimmer een vriend van de streken van Tijn Uilenspiegel geweest.”

Baxter verwaardigde zich niet hem antwoord te geven.

„Vervloekt, ditmaal laat ik mij niet voor den gek houden!” mompelde hij. „Heden, morgen of overmorgen! Haha, John Raffles zal tot zijn spijt merken, dat de politie van Scotland-Yard ook wel drie dagen en drie nachten op haar post kan zijn. Ha, wat een zegepraal, als ik hem eindelijk hier zal hebben, aan handen en voeten gebonden. Dan zal men uitroepen: de eenige Baxter, de grootste....”

„Ezel van Groot-Britannië,” dacht de „vloot”.

„Dan krijgt u zeker ook de groote gouden medaille van de zoölogische tentoonstelling” voegde hij er luid aan toe.

„Spot jij maar, Marholm, dezen keer loopt Raffles zeker in de val!” pochte Baxter.

Na deze woorden ging hij heen.

„De duivel mag weten wat John Raffles bezielde heeft,” mompelde de „vloot” en liet zelfs, hetgeen anders nooit gebeurde, zijn pijp uitgaan.

„Welnu, hij moet zelf maar weten wat hij doet! Zonder strijd geen overwinning.”

Kalm stak hij zijn pijp weer op.

Hoofd-inspecteur Baxter had inmiddels de noodige maatregelen getroffen om den gevreesden avonturier in handen te krijgen.

Na een lange beraadslaging werd besloten, het aantal agenten te vermeerderen.

De nu vier-en-twintig man sterke troep agenten deed des nachts dienst, want om den kostbaren automaat bij dag weg te stelen scheen onmogelijk.

John Raffles had dus steeds gelegenheid om zich na het eindigen der voorstelling uit den automaat te verwijderen.

Als Lord Lister weer in den automaatkroop dan waren de agenten meestal reeds dronken.

De inwoners van Londen verwonderden er zich weliswaar over, dat zij thans zoo weinig agenten op straat zagen, maar niemand vermoedde, dat het onbillijk was hen van luiheid te verdenken.

Baxter was in Hotel „Atlantiek” gaan loogeren en nam aan alle maaltijden deel, tegelijk met mr. Selfar en met den Amerikaan Mr. Brown.

„Wel, gentlemen, wat zegt u van mijn maatregelen?” vroeg de hoofd-inspecteur hun.

„Alle respect voor de Engelsche politie!” antwoordde Mr. Brown.

Baxter maakte een buiging en zei:

„Als John Raffles inderdaad in staat is den automaat te stelen, dan moet hij wel een verbond gesloten hebben met den duivel.”

„Maar wij, Amerikanen, zouden ons tegen uw maatregelen verzetten, want uw agenten vervolgen iemand zelfs tot aan de W. C., en dat is werkelijk onaangenaam,” beweerde Brown.

„Maar, Mr. Brown, heeft men u dan reeds lastig gevallen?” vroeg de hoofd-inspecteur.

„Nee, dat wel niet; ik zou het ook niemand raden,” zei Brown.

„Dan zal het zeker niet gebeuren,” hernam Baxter. „Het spreekt van zelf, dat wij hier zeer waakzaam moeten zijn, maar tegenover u is dat niet noodig, en mocht men u eens lastig vallen, toon dan maar dezen penning.”

Bij deze woorden overhandigde hij den beiden heeren een penning, dien zij in dank aannamen.

Gedurende de beide eerstvolgende dagen gebeurde er niets bijzonders; alleen de brieven lagen steeds weer regelmatig op de tafel in Baxter's vertrek.

„Let goed op, hoofd-inspecteur,” luidde één daarvan.

Baxter was woedend. En het hotel „Atlantiek” geleek dien morgen op een dierentuin, door al het heen en weer geloop der agenten.

John Raffles en Charly Brand maakten zich intusschen voor de reis gereed en door het vertoonen van hun penningen liet men hen overal ongehinderd passeeren.

Dien namiddag deelde Brand den inspecteur mede, dat de Amerikaan vertrokken was. „Dat is jammer, hij was een aardige prater,” zei Baxter.

De uren verliepen in koortsachtige opgewondenheid, want Baxter had geen oogblik rust.

Hij wilde Raffles nu vast en zeker arresteren.

De tentoonstelling was intusschen gesloten. De groote zaal was leeg. Achteraan in de zaal, op een podium, stond de trompetter-automaat stil en bewegingloos te midden van andere instrumenten.

Heel stilletjes en zonder het minste gedruisch werd het achterste gedeelte van den automaat geopend en Raffles stapte er uit.

Als een schaduw gleed hij over den vloer en verborg zich achter de gordijnen.

Hij had dezen weg tot dusverre steeds gekozen en zich daarna door het venster verwijderd.

Maar heden bleef hij. Hij wilde de agenten niet in den mond loopen.

Eenige keeren hoorde hij hun naderende en dan weer verwijderende voetstappen.

De domme Baxter had nog steeds geen vermoeden waar de gezochte zich verborgen hield.

Nog eens hoorde Raffles met de sleutels rammelen, de deur ging open en de 24 manschappen, die den automaat des nachts bewaken moesten, traden binnen.

Tot dusverre waren zij rondom den trompetter gaan zitten; maar heden verborgen zij zich achter allerlei voorwerpen.

Inspecteur Baxter had het zoo bevolen, want zóó dwaas zou John Raffles toch niet zijn, om den automaat onder de oogen van 24 agenten te willen wegstelen.

Wegens de strenge bewaking was hij de beide laatste dagen niet verschenen. Maar heden, nu er geen agenten aanwezig waren, zou hij volgens de meening van Baxter wel komen.

Dit zeide hij onder het drinken van een glas wijn tot Mr. Selfar.

„Dat gelooft u zelf toch niet, inspecteur”, beweerde Marholm, die heden ook weer aanwezig was.

Intusschen dronken Baxter en Charly Brand het eene glas na het andere.

Daarbij verliep uur op uur, maar men vernam niets.

Baxter trachtte eenige stappen te loopen, maar hij was beneveld door de whiskey en struikelde over de beenen van de „vloer” en viel voorover.

„Wat zoekt u onder mijne beenen?” vroeg de „vloer”.

„Zie je dan niet, dat ik hier voorbij wil?” hikte Baxter.

„Nee, inspecteur,” zei Marholm ernstig.

„Laat je dan maar pensionneeren”, hernam Baxter.

„Drommels, mijn beenen schijnen te slapen,” zei de vloer.

Baxter struikelde weer.

„Een ezel stoot zich geen tweemaal aan denzelfden steen,” lachte Marholm achter hem en vulde opnieuw zijn glas.

Baxter was intusschen met moeite naar de tentoonstellingszaal gestrompeld.

„Ziezoo, nu zal ik naar den automaat sluipen en dan, Raffles...” mompelde hij.

Hij kroop op handen en voeten over het dikke tapijt.

Eensklaps ontstond er om hem heen een vreeselijk lawaai.

Het werd levendig in de stille ruimte en van alle kanten sprongen de agenten te voorschijn.

„Raffles is hier! Slaat hem neer!” riepen allen tegelijk en de vuisten der agenten sloegen zonder medelijden op den kruipenden Baxter.

„Helpt! helpt!” schreeuwde de ontuchtende. „Ik ben uw inspecteur! Ik ben hoofd-inspecteur Baxter!”

Maar de detectives luisterden daar niet naar. Misschien dat sommigen hunner wel de stem van hun hoofd-inspecteur herkenden, maar die waren misschien maar al te blij, dat zij hem eens een gevoelig pak rammel konden geven, terwijl de anderen te lang op den loer hadden gelegen en in een slecht humeur waren geraakt, zoodat zij maar al te blij waren er eindelijk eens flink op los te kunnen rammelen.

Bovendien was het al een weinig schemerdonker, zoodat zij het gelaat van Baxter niet goed meer konden herkennen, terwijl het bovendien door de talrijke vuistslagen weldra bont en blauw zag en onherkenbaar werd.

Wel beproefde Baxter nu en dan op te staan en aan de sterke vuisten van zijn aanvallers te ontvluchten, hetgeen soms ook wel voor een enkel oogenblik gelukte, maar dat duurde nooit lang, want dan sloegen sommigen detectives er met hun wandelstokken op los en trokken hem met de haken dier stokken weer op den grond, waarna het lieve leventje weer van voren af aan begon.

En boven dit alles verheven stond de trompetter-automaat in den hoek met opgeheven arm en de trompet aan den mond, alsof hij

zoo aanstonds beginnen zou een vroolijk deuntje te blazen.

Maar dit geschiedde niet, want het leven, dat de automaat bezielde had, was er uit ontweken. Raffles had de pop verlaten en stond in een andere zaal, om den hoek bij het gordijn, lachend het schouwspel gade te slaan, hoe de arme hoofd-inspecteur Baxter door zijn eigen mannen als een hond werd afgeranseld, iets wat deze zeker wel aan den Grooten Onbekende had verdiend.

Eindelijk had men Baxter zóó geslagen, dat deze geen woord meer kon uitbrengen en daar de detectives bang waren, dat als zij doorgingen de arrestant misschien onder hunne handen den geest zou geven, hielden zij er eindelijk mede op en keken zij wat nauwkeuriger toe wie zij onder handen hadden gehad en bemerkten toen natuurlijk hun vergissing.

Intusschen geleek het hotel Atlantiek veel op een gekkenhuis en als er iemand zich wilde verwijderen dan zaten er dadelijk een dozijn agenten achter hem aan.

„Raffles is in de eetzaal, neen, hij is in de gang, op de trap”, riepen allen door elkander.

Toen het eindelijk inspecteur Marholm gelukte, de opgewonden gemoederen tot bedaren te brengen en het elektrische licht was opgedraaid, toen eerst zag men, welk een onheil men aangericht had.

En op al deze verschrikkelikheden volgden oogenblikken van bijtenden spot over de houding van de agenten van Scotland Yard, die bleek en bevend om hun chef, den hoofd-inspecteur Baxter, stonden.

Het was een geluk, dat hij ten minste acht dagen het bed moest houden, want in dien tusschentijd zou hij deze scène misschien vergeten. — — —

Reeds een uur daarna hoorde men de courantenjongens roepen:

„Extra blad — extrablade — een nieuwe streek van Raffles!”

Wat er in de bladen te lezen stond, luidde als volgt:

„Een nieuwe Raffles-streek! Geheel Scotland Yard om den tuin geleid! Hoofd-inspecteur Baxter door zijn eigen agenten mishandeld!”

Aan het slot stond:

„Als het ook aan den bewerker van deze nachtelijke grap niet gelukt is, den wondertrompetter-automaat weg te rooven, dan mogen wij toch gerust verklaren, dat hij zich op een andere manier schadeloos gesteld heeft. Wij hopen spoedig nadere berichten te kunnen mededeelen

omtrent de schade, die in het hotel Atlantiek is aangericht.

De cel, die sedert jaren voor John Raffles in Scotland Yard gereed staat, is nog steeds ledig gebleven."

Een ander extra blad bracht het bericht, dat de trompetter-automaat voorloopig in Scotland Yard opgeborgen was, omdat de uitvinder, de koperslager Selfar, zich nog niet had aangemeld.

Iets naders vernam men er niet over.

De verstandigste lieden echter — en daaronder bevond zich ook Marholm, de „vloot" — lachten er om en dachten:

„Het is niets dan koper en blik! Als er iemand is, die het raadsel kan oplossen, dan is dat zeker alleen John Raffles, de Groote Onbekende!"

Maar deze zat reeds op een der elegantste stoombooten, die tusschen Londen en Alexandrie varen, op reis naar het interessante Noord-Afrika en dacht niet meer aan het voorgevallene, omdat hij begreep, dat hem dan een gevaarlijke lachkramp zou kunnen overvallen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een blad uit het dagboek van Raffles.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter was van de klappen, die hij bekomen had, bijna weer genezen.

Hij zag er weliswaar nog zeer zwak uit, want de agenten van politie van Scotland Yard hadden stevige vuisten, maar hij was in een tamelijk goed humeur, omdat zijn wonderautomaat gered was.

Lord Clife en Lord Rogers hadden hem gedurende zijn ziekte dagelijks bezocht, meestal met het voornemen, om over den aankoop van den automaat te spreken.

Hij had hen echter aan den praat gehouden, want daardoor zouden zij er nog meer gebrand op worden. En hij wilde er gaarne zoo veel mogelijk munt uitslaan voor zichzelf.

Het wederzien van de „vloot" was zeer hartelijk.

„Je moogt wezen wie je wilt, Marholm", zei hij, „maar een goede, brave „vloot" blijf je toch!"

Marholm bleef daarop het antwoord schuldig, doch verborg zijn gezicht achter een dichte rookwolk.

En nu heerschte er in Scotland Yard weer vrede en rust.

Baxter mocht wegens gezondheidsredenen vroeg naar huis gaan.

Doch niettemin bleef hij, en iedere minuut keek hij — zooals Marholm opmerkte — met een zekere ongerustheid naar de telefoon.

Eindelijk schelde het toestel.

Marholm wilde opspringen, doch Baxter was hem reeds voor.

„Laat dat, beste Marholm!" zei Baxter. „Je hebt gedurende acht dagen voor mij moeten werken!"

„Hallo, hier hoofd-inspecteur van politie Baxter", was het antwoord, dat hij door de

telefoon gaf, en na verloop van vijf minuten werd er weer opgescheld.

„Wel, inspecteur", beweerde de „vloot", „u bent nauwelijks genezen of het is weer het oude deuntje."

„Pst! — Pst!" zei Baxter. „Dat laat men zich wel aanleunen!"

Hij maakte een beweging met de hand alsof hij geld telde.

„Als het in orde komt, valt er voor jou ook nog wat af."

„Hm, hm, geef mij er maar liever dadelijk wat voorschot op," meende Marholm.

Weer ging de telefoon. Baxter verroerde zich echter nu niet.

„Wat is er aan de hand?" vroeg hij, toen Marholm de telefoon ophing.

„Twee auto's, die op hol zijn gegaan!" luidde het antwoord. „Zij hebben een lantaarnpaal, een boerenvrouw met zes dozijn eieren en een hond overreden!"

Inderdaad kwamen nu twee auto's in razende vaart naar Scotland Yard en eenige minuten later stormden Lord Clife en Lord Rogers het vertrek binnen.

„Morning, inspecteur! hoe gaat het?" klonk het uit beider mond.

„All right, gentlemen! — Marholm, de strafregisters!" beval Baxter.

„Wat — strafregisters?" stootte Lord Clife op.

„Je bent zeker nog niet hersteld", zei Lord Rogers, waarbij hij op zijn voorhoofd wees.

„Ik verzoek u, heeren, geen beledigingen tegenover een ambtenaar, anders krijgt u nog meer onkosten," zei Baxter.

„Vervloekt, wat hebben wij dan op ons geweten?" riepen de beide Lords.

„Ge hebt te snel gereden, mijne heeren",

zei Marholm met een strengen ambtenaarsblik. „Een lantaarnpaal omvergereden, de onkosten daarvan zijn drie pond.”

„Dat was jou schuld!” schreeuwden de beide heeren tegen elkander.

„Zes dozijn eieren, tegen 11/6, penny het stuk, bedraagt twee pond vijf shilling!” rekende de „vloot” uit.

„Dat deed Lord Clife!” riep de kleine. „Zijn overjas ruikt naar bedorven eieren!”

„Wat? — bedorven?” schreeuwde de andere. „Dan betaal ik zeker niet!”

„Een hond doodgereden! De eigenaar eischt twintig pond schadevergoeding”, donderde de „vloot”.

„Twintig pond voor dat mormel!” krijschte Lord Rogers.

„Aap!” antwoordde zijn begeleider.

„Vervloekt, ik — een aap?” riep Lord Rogers en sprong als een wild dier op Lord Clife aan. „Daar, daar, heb je een aap!”

En het zou tot handfastelikheden tusschen die twee gekomen zijn, als Marholm niet tusschenbeiden was gekomen.

„Kalm, gentlemen!” riep hij uit. „Dat maakt den hond niet weer levend! En den prijs heeft de eigenaar vast gesteld.”

„Maar voor twintig pond koop ik een dozijn van dergelijke beesten!” beweerde Lord Rogers.

„De duivel zal mij in stukken hakken, als ik je ooit weer als eere-president voorstel, jij idioot!” riep hij tot Baxter.

Dat was een groote beleediging, maar Baxter bleef kalm.

„Het was maar een grap, gentlemen,” zei deze. „Zulke zaken voor het gerecht? — Ik weet immers wel, wat u in zulk een koortsachtige haast naar hier drijft!”

„Mijn automaat!” schreeuwden beiden gelijk.

„Ik weet het!” zei Baxter rustig.

„Zes en dertig pond sterling inclusief zegel,” rekende Marholm uit.

„Maakt per hoofd achttien pond! Gedeelde smart is halve smart,” troostte Baxter.

Hoewel zij eerst nog raasden, bleef Marholm in dit geval consequent en de beide Lords betaalden tot den laatsten penny.

„Wel, nu kunnen wij over mijn automaat spreken,” beweerde Baxter met een vergevoegden glimlach.

„Over den mijne!” schreeuwden de Lords tegelijk.

„Over den mijne!” herhaalde Baxter. „U schijnt geheel te vergeten, dat wij niet meer als presidenten tegenover elkaar staan, die met een — — —”

„Ik ben de koper!” donderde Lord Clife.

„Nee ik,” piepte de kleine dikke.

„Wel, mij heeft de trompetter-automaat 60,000 pond gekost,” loog Baxter. „Wie biedt mij meer?”

„70,000 pond —”

„80,000 heb ik er reeds voor betaald!” schreeuwden beiden tot den hoofd-inspecteur van politie.

„Mijn automaat!” riep Baxter.

De beide Lords keken den ambtenaar verlegen aan.

„En als boete heeft hij ook nog een pond te betalen!” riep Marholm.

„Als boete? voor wat?” vroegen de lords.

„Hij is in verregaanden staat van dronkenschap op den grond gevonden,” zei Marholm op zijn chef wijzend.

„Dronken?” — De lange en de dikke begonnen te lachen. „U bedoelt Baxter zeker?”

„Geen persoonlijkheden, mijneheeren!” zei Marholm.

„En nu over onze zaken gesproken!” herhaalde Baxter.

„Ja, ik wil mijn automaat hebben! Hier is de kwitantie!” riepen de lords tegelijk.

En met hun kwitantie in de hand stormden de beide heeren naar den hoofd-inspecteur.

Deze bekeek de kwitanties, waarin duidelijk vermeld stond, dat Lord Clife 70,000 en Lord Rogers 80,000 pond betaald had.

„En ik heb 50,000 pond betaald,” zuchtte hij. „Mijne heeren, wij zijn bedrogen!”

„Dat zouden wij worden!” riep Lord Clife. „Zooeven beweerdet gij 60,000 pond. Je bent een gemeene kerel, een bedrieger!”

„Moet ik daar proces-verbaal van opmaken?” vroeg de „vloot”.

„Ja!” riep Lord Rogers. „Zulk een kerel is hoofd-inspecteur van politie van Scotland-Yard!”

„Maar nu verzoek ik om stilte!” riep Baxter, „anders laat ik je arresteeren. Wij zijn alle drie bedrogen. Wij waren alle drie even groote — — —”

„Ezels!” zei de „vloot”. „Tweemaal honderdduizend pond — voor — wat koper en blik.”

Het scheen, dat de heeren deze meening ook waren toegedaan, want zij zwegen.

„En ik geloof, dat het overigens een holle ruimte is,” beweerde de „vloot”, „want ik heb gedurende acht dagen de grootste moeite gedaan, doch er is geen geluid uit te krijgen.”

De gezichten der heeren werden steeds langer.

„Wij moeten naar den automaat!” riepen zij en stormden de deur uit; de „vloot” volgde hen op de hielen — — —

En zoo stonden zij nu weldra voor den trompetter-automaat, die gedurende vijftien dagen geheel Londen bij den neus had gehad.

Door het gevecht van de agenten had hij erg geleden, want de mooie jas hing hem in flarden om het lijf.

Maar veel erger zag hij er van binnen uit. Alles scheen daar verwoest en stuk gemaakt. —

Maar toen Baxter de klep vond, waardoor men gemakkelijk in den automaat kon komen, toen had zijn verbazing het toppunt bereikt, want aan de binnenzijde van die klep vond hij een stuk papier bevestigd, waarop het volgende stond geschreven:

„Ik wensch het beste, zoowel u, vriend Baxter, als de andere ezelskoppen!

JOHN RAFFLES.”

„John — — Raffles!”

Alle drie konden niets anders zeggen; maar daarna wierpen zij zich met de grootste woede op den trompetter en na eenige oogenblikken was het niets dan een verbogen monster, niets dan een verwarde hoop koper en blik — voor tweemaal 100,000 pond sterling.

Toen zij weer een beetje kalm geworden waren, beloofden zij over de zaak te zullen zwijgen en de beide Lords waren nog zoo toegevend, om Baxter, — die het bedrag geleend had, — het bedrag terug te geven.

„Dat was weer een vervloekte streek van Raffles,” zei hij tot Marholm en toen zij weer alleen waren sprak hij:

„Mij heeft het ten minste — — —”

„Een pak slaag opgeleverd!” — riep de „vloer”.

„Neen — vijftien honderd pond sterling!” zei Baxter. „Daar, je moet ook eens een vroolijken dag hebben!” en bij deze woorden gaf hij de „vloer” een banknoot van tien pond.

Deze raad werd opgevolgd, want eenige dagen later stond in de „Times” de volgende advertentie:

„Er worden uitvinders van automaten gezocht. Aanbiedingen gelieve men te zenden onder letter W, aan de Times te Londen.”

Toen John Raffles deze advertentie las, begon hij te lachen.

„De „vloer” geeft een levensteeken”, zei hij. „Wij hebben dien kerel schandelijk vergeten. Ik zal hem eenige pakjes tabak en deze twintig banknoten, ieder van 10 pond sterling, zenden.”

„Dat heeft hij wel verdiend,” gaf Charly Brand ten antwoord.

„En dan zullen wij ook aan de inwoners van Londen onze afrekening zenden. Ik moet hun, als trompetter-automaat, tot slot toch een vroolijk stukje voorblazen.” — — —

Detective Marholm ontving het waardevolle pakket. Maar zoo heel tevreden scheen hij niet te zijn en de „Times”, die hij iederen morgen las, was daarvan de oorzaak.

„Nog altijd niets, niets!” mompelde hij. „En toch geloof ik, dat er nog iets komen moet.”

En waarlijk — het kwam ook!

Zes dagen, nadat hij zijn advertentie had afgestuurd, ontving hij een extra-blad zooals men in Londen nog nooit had gezien.

„Nog eens de trompetter-automaat! De geniaalste streek van John Raffles! Het raadsel van de electromagnetische-krachtsontwikkeling. Humbug — blik.”

In dien toon stond de eene zijde van de courant volgeschreven; de andere zijde bevatte niets dan cijfers en daarboven stond:

„Een blad uit het geheime daerboek van John Raffles, den Grooten Onbekende.”

Daarop volgde een winst- en verliesrekening, terwijl de onderteekening luidde:

„John Raffles, koperslager.

Onderzocht en accoord bevonden:

August Muller.

Beëdigd accountant.”

„Bravo!” riep de „vloer”.

Geheel Londen hield zich den buik vast bij het lezen dezer afrekening; slechts hoofd-inspecteur Baxter kreeg weer een aanval van waanzin en de Lords Clife en Rogers verheugden zich zoodanig over de blamage van Baxter, dat zij vergaten, hoe duur hun de grap gekomen was.

De volgende aflevering (Nr. 610) zal bevatten:

DE GOUDMIJN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten



DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885